

1978 செப்டம்பர் 7]

4. ஆளுநர் உரையின் மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

திரு. ஆ. நல்லசிவன்: மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்திற்கு கீழ்க்கண்டதை கடைசியில் சேர்த்துக் கொள்ளவும் :—

1. தமிழ்நாட்டிலுள்ள பினாமி நிலங்களைக் கிராம மட்டத்தில் சர்வ கட்சி கொண்ட குழுக்களை அமைத்து, அந்த நிலங்களைக் கண்டுபிடித்து நிலமில்லா ஏழை விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்வது பற்றியும் ;

2. தமிழ்நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பகுதிகளிலும், விவசாயத் தொழிலாளர்களாகிய ஆண், பெண் அனைவருக்கும் குறைந்த பட்சம் ரூ. 8 சமக்கலி அளிக்க உத்தரவாதம் அளித்து நடைமுறைப்படுத்துவது பற்றியும் ;

3. தமிழ்நாட்டிலுள்ள படித்த வரலிபர்களுக்கு வேலையில்லாக் காலங்களில் குறைந்தபட்சம் மாதம் ரூ. 50 நிவாரணம் வழங்குவதுபற்றியும், கிராமப்புற விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு 'உணவுக்கு வேலைத் திட்டத்தை' அமுல்படுத்துவது பற்றியும் ;

4. கல்வி நிலையங்கள் அனைத்தையும் அரசுடமை ஆக்குவது பற்றியும் ;

5. கல்விமுறை மாற்றத்தினால் ஆசிரியர்களின் பணி பாதுகாப்புக்கு ஆபத்து ஏற்படாத வகையில் வடிவமைக்க செய்வது பற்றியும் ;

6. சாதிக் கலவரங்களையும், வகுப்புக் கலவரங்களையும் பரவாமல் தடுக்க, மாநில, மாவட்ட, வட்ட, நகர மட்டங்களில் அனைத்துக் கட்சிகளைக் கொண்ட குழுக்களை அமைக்க அரசு சார்பில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது பற்றியும் ;

7. விவசாய நிலங்களின் வாரக் குத்தகைதாரர்கள் எந்தக் காரணம் கொண்டும் பயிரிடும் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட மாட்டார்கள் என்று உறுதியளிப்பது பற்றியும் ;

8. மூடிய ஆலைகள் அனைத்தும் திறக்கப்பட்டு, தொழிலாளர்களுக்கு வேலை உத்தரவாதமும், பாதுகாப்பும் அளிக்கப்படுவது பற்றியும் ;

[திரு. ஆ. நல்லசிவம்] [1978 செப்டம்பர் 7]

9. சம்பள ஆணைக் குழுவின் பரிந்துரைகள் மிக விரைவில் வெளியிடப் பெற்று, அவை பற்றி அரசு ஊழியர் அமைப்புகளுடன் விவாதித்ததின் முடிவுகள் எடுத்து, அம்முடிவுகளைத் துரிதமாக அமுல்படுத்த வேண்டியது பற்றியும்,

ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடாதது வருந்தத் தக்கது.

திரு. பி. மாணிக்கம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நான் இதை வழி மொழிகிறேன்.

* திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மேதகு ஆளுநர் உரையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு ஆளுநர் உரையை மட்டுமல்ல, சென்ற ஆண்டு, அதாவது 1977 ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையையும், ஒருமுறை திருப்பிப் படித்துப் பார்த்தேன். இரு உரைகளிலும் சொல்லப்பட்ட அறிவிப்புகள், வாக்குறுதிகள், திட்டங்கள், அதிலே செயல்படுத்தப்பட்டவை எவ்வளவு, செயல்படுத்தப்படாதவை எவ்வளவு, புதிய அறிவிப்புகள் எவை எவை என்பதையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தபோது “பலா, மா, பாதிரி” பற்றி பாடல் ஒன்று உண்டு—அது தான் என் நினைவுக்கு வந்தது. பலா, நான் காய்க்கப் போகிறேன் என்று அறிவிப்பு கொடுத்துக் கொண்டு பூக்காது. ஆனால் திடீரென்று காய்க்கும், பழுக்கும், மக்களுக்குப் பயன் தரும். மா காய்க்கப் போகிறேன், கனியப் போகிறேன் என்று பூத்து அறிவிப்பு கொடுத்துவிட்டுக் காய்க்கும், பயன் தரும். ஆனால் பாதிரி என்று ஒருவகை மரம் உண்டு. அது ஒரு பருவத்தில் ஏராளமாகப் பூக்கும். அது வெளிர் நீல வண்ண மலராக இருக்கும். அது மரம் முழுவதும் அழகாக மலர்ந்து இருக்கும். அதைப் பார்த்து இனி இது காய்க்கும், பழுக்கும், பயன் தரும் என்று நினைத்தால், ஏமாற்றம்தான் அடைவோம். அப்படியே பூத்தும் காய்க்காத பாதிரி மலர் போல், வாக்களித்தும் செயலாற்றாத ஆட்சி அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு என்றதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஏதோ ஒட்டுமொத்தமாகப் பழி சொல்லுகிறேன் என்று எண்ணக் கூடாது. ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆதாரத்தோடு சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஆண்டு ஆளுநர் உரையில், தமிழ் இலக்கியங்கள் பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படும் என்றும், அதைப் போலவே பிறமொழி நல்லிழக்கியங்கள் தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்படும் என்றும்,

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்]

அதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. என்னுடைய உரையை, தொடர்பான பிரச்சினையிலிருந்தே தொடங்க விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு ஆளுநர் உரையில் எத்தனை நூல்கள் அவ்வாறு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன, எத்தனை நூல்கள் அச்சில் இருக்கின்றன என்று தேடிப் பார்த்தேன். அறிவிக்கப்பட்டு 13 மாதங்களாகியும் “மறுபடியும் அதே ஏற்பாடுகள், திட்டமிடப்படுகின்றன” என்ற அறிவிப்புதான் இந்த ஆண்டு ஆளுநர் உரையிலும் காணப்படுகிறது. ஆகவே தேர் இன்னும் நிலையை விட்டு ஒரு அங்குலம்கூட நகரவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

அடுத்து, 5 ஏழைப் புலவர்களுக்கு மாத உதியம் உதவி கொடுப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. அதோடு மேலும் 45 புலவர்களுக்கு—மொத்தம் 50 புலவர்களுக்கு—இந்த மாத உதியம் உதவி வழங்கப்படும் என்று அப்போது தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இதுவரையிலும் மீதி 45 புலவர்கள் கிடைக்க வில்லையோ அல்லது வறுமையில் வாடும் புலவர்கள் இந்த நாட்டிலேயே இல்லையோ எனக்குத் தெரியவில்லை. இன்னும் 45 புலவர்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்த அறிவிப்பு இன்னும் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை, எதற்கு இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், ஏராளமான புலவர்கள் இன்றையதினம் நாட்டில் வறுமையில் வாடிச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கே நன்கு தெரியும். கவிஞர் கம்பதாசன் வறுமையிலே இறந்தார். சிறந்த தமிழ்ப் புலவர், தமிழ் ஒளி வறுமையில் இறந்தார். இந்த அவையில் உறுப்பினராக உள்ள புலவர் புலமைப்பித்தன் அவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களைக் கொண்ட ‘தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் முன்னாள் துணைத் தலைவர்தான், இப்போது நானே தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் துணைத் தலைவராக இருக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 4-50)

என்னிடம் கேட்டால்கூட 45 கவிஞர்கள் அல்ல, 90 கவிஞர்கள், வறுமையில் வாடுகின்றவர்கள் பட்டியலை நான் தருவேன். எதிர்க் கட்சியில் நான் இருப்பதால், என்னைச் சேர்ந்த கட்சியினருக்கு ஆதரவாகச் செய்துவிடுவேன் என்று நினைத்தாலும்கூட, இப்போது ஆஸ்தான கவிஞராக இருக்கும் கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்கள் கவிஞர் மன்றத் தலைவராகவும் இருக்கிறார்கள். அவர் கவிடமிருந்தும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆகவே அந்தத் தேரும் தோடியை விட்டு ஒரு அடிகூட நகரவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 16 ஆயிரம் நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படும் என்று வாக்குறுதியளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் 1,500 கூட்டுறவுக் கடைகள் மாற்றப் பட்டிருக்கின்றன. மேலும் 2,500 கூட்டுறவுக் கடைகளை நியாய விலைக்

[திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்] [1978 செப்டம்பர் 7]

கடைகளாக லேபிள் மாற்றப்போகிறார்கள். அதுவும் ஏற்பாடுதான் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நியாய விலைக் கடைகளை அரசாங்கம் திறக்கிறது என்று சொன்னால், மற்ற கடைகள் எல்லாம் நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று தான் பொருள். அக்காள் மட்டும் பதிவிரதை என்று சொன்னால், தங்கை எப்படி என்பதைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. நியாய விலைக் கடைகள் சரியாக நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அரசு அந்த நடவடிக்கை எடுத்தது. இப்போது கூட்டுறவுக் கடைகளுக்கு லேபிள் மாற்றுவதிலே என்ன பயன்? அறிவித்தபடி 16 ஆயிரம் நியாய விலைக் கடைகளைத்தான் திறக்க வேண்டும். அல்லது அறிவித்ததைச் செய்ய முடியவில்லை என்பதையாவது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஏழைகளுக்கு நியாயம் வழங்குவதில் தடங்கல், தாமதம் ஏற்கெனவே இருந்தது. இனி பொறுப்போடும், பரிவோடும், செவியாகத்துப் பணிபுரிவதாக சென்ற ஆண்டின் உரையிலே அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த ஓராண்டு காலத்திலே எத்தனையோ போராட்டங்கள் கிளம்பின. அப்போதெல்லாம் பொறுப்போடும் பரிவுடனும் கேட்டுச் செயல்பட்டிருந்தால், போராட்டம் ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பு இருக்காது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

புலவர் புலமைப்பித்தன் அவர்கள் உரையிலே மற்ற எல்லாவற்றையும் பாராட்டாவிட்டாலும், குறைந்தபட்சம் இந்தி எதிர்ப்பு மகாநாடு நடத்தியது பற்றியாவது கொஞ்சம் தாராளமாகப் பாராட்டக்கூடாதா என்று கனிவோடு கேட்டார்கள். இந்தி எதிர்ப்பு பற்றி பிற மாநில முதலமைச்சர்களையெல்லாம் அழைத்துப் பேசியது உண்மைதான். ஆனால் எந்த அளவுக்கு அவர்கள் அதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அண்ணா அறிவித்த கொள்கை இரு மொழிக் கொள்கை, இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று பிற மாநில முதலமைச்சர்கள் திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மும்மொழிக் கொள்கைதான் அவர்களுடைய கொள்கை. இந்தித் திணிப்பை மட்டும் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்கிறார்கள். இந்தியைத் திணிப்பவர்களும் அதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தி படியுங்கள் என்று பிற மாநில முதலமைச்சர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டியதற்காக பாராட்ட வேண்டுமா? எப்படி நாங்கள் இதைப் பாராட்ட முடியும்?

புலவர் புலமைப்பித்தன்: இந்தியை ஏற்கெனவே ஒத்துக் கொண்டிருந்த பிற மாநிலங்கள் இன்று இந்தித் திணிப்பை வேண்டாம் என்று சொல்வது, இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு லாபமா நஷ்டமா என்பதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம் : நான் கொஞ்சகாலமாக மட்டும் இந்திய எதிர்த்துக்கொண்டிருப்பவன் அல்ல. ஆதி காலத்திலிருந்தே இந்திய எதிர்த்துக்கொண்டிருப்பவன். என்னுடைய 30 ஆண்டுக் கால வரலாறு தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் அது தெரியும். நான் கட்சிதான் மாற்றிக் கொண்டேனே தவிர, கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. கட்சி மாறியதால் கொள்கையையும் மாற்றிக்கொண்டேன் என்று அர்த்தமில்லை. பிற மாநிலங்களில் இந்தியை எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கின்றார்கள். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் எப்படி அதைச் சொல்கிறார்கள்? அவர்கள் மும்மொழிக் கொள்கையைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கின்றபோது, இந்த மகாநாட்டிலே எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் இவர்களின் போராட்டங்கள் பற்றி பொறுப்புடனும் பரிஷுடனும் செவி சாய்க்கவில்லை. விவசாயிகள் போராட்டம், தொழிலாளர்கள் போராட்டம், ஆசிரியர், மாணவர்கள் போராட்டம் இவைகளையெல்லாம், அவ்வப்போது கேட்டு செவி சாய்த்திருப்போமானால், தவிர்த்திருக்கலாம். ஏதையுமே பொறுப்புடனும் துரிதமாகவும் செய்யவில்லை. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், அரசின் நடைமுறையில் தாமதங்கள் இருப்பது ஏராளம், ஏராளம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஐந்தாண்டு அரசுப் பணி முடிந்தவர்களுக்கு, 14-1-1977 ஆணைப்படி, நிரந்தரம் உறுதிப்படுத்தலாம். அதுவும் இதுவரையில் செய்யப்படவில்லை. அதிகாரிகள் இஷ்டப்பட்ட சிலருக்கு மட்டும் செய்கிறார்கள். இப்படியே எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் தாமதம் செய்கிறார்கள்.

மூன்றாவது சம்பளக் குழு பரிந்துரை செயல்படுத்துவதில் தாமதம்! நிதிபதி இஸ்மாயில் அறிக்கை நடவடிக்கையில் தாமதம்! அடுத்து, சட்ட மன்ற விஷயங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும், அப்படித்தான் இருக்கிறது. எம்.எல்.ஏ., எம்.எல்.சி.-க்களுக்கு ஆண்டுக்கு 10 ஆயிரம் கிலோ மீட்டருக்கு ரயில் பிரயாண டிக்கட் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மே மாதம் முடிந்து ஜூன் மாதம் வந்ததும் அதைக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் கூட வந்து விட்டது. ஒரு ஆண்டுக்கு, 12 மாதத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டியது, 4 மாதங்களுக்குப் பிறகும் வரவில்லை. அதிலேயும் காலதாமதம். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு 200 ரூபாய் சம்பளம் உயர்த்துவதற்குச் சொல்லப்பட்டது. எங்கள் கட்சியில் அதை வாங்கலாமா கூடாதா என்று இருப்பது இருக்கட்டும். குறைந்தபட்சம் அவர்களுடைய கட்சி உறுப்பினர்களுக்காவது கிடைத்ததா என்றால், 6 மாதம் ஆகிவிட்டது, இன்னும் கொடுக்கவில்லை. இப்படியே எல்லாவற்றிலும் தாமதம் இருக்கிறது.

[திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்] [1978 செப்டம்பர் 7]

இப்படியே, தாமதமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தால், மேலும் மேலும் குழப்பங்களையும் சங்கடங்களையும் உண்டாக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே இப்படிப்பட்ட தாமதம் உடனே தடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மதுவிலக்குபற்றிச் சொல்கிறேன். தஞ்சை மகாநாடு நடந்ததைப் பற்றிப் பாராட்டி ஆளுநர் உரையிலேயும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் கேள்விப்படுகிறேன். அந்த மகாநாடு நடந்ததால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. நான் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவன். எனக்குக் கிடைத்த தகவல்படி இந்த மகாநாட்டு நாளில் அதிகமான திருட்டு மது விற்பனை நடந்ததாகக் கூடச் சொல்கிறார்கள். நாடெங்கிலும் உள்ள சாராயக் குற்றவாளிகள் பட்டியல், முதலமைச்சர் அவர்கள் கையிலேயே இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதை 3 மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் வெளியிடுவார்கள். இந்தத் தாமதத்தினால்தான் சேன்ற வாரம் கூட லாரி லாரியாக மது பிடிபட்டது என்று சொன்னார்கள். ஒரு காரிலே 20 பாரல்கள் சாராயம் போயிருக்கின்றது. அதற்குப் பின்னால் வந்த காரில் இன்னொரு பாரல் போயிருக்கிறது. இது இப்படியே மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. காந்தியடிகளுக்கு அடித்தபடியாக நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு, மதுவிலக்குக் கொள்கையிலே உறுதி இருந்தால்கூட குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பதில் ஏன் தாமதப்படுத்துகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நாடெங்கிலும் மது அதிகமாகிவிட்டது. அதை எப்போது எப்படித் தடுக்கப் போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர், இராமமூர்த்தி அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள். அரசின் கொள்கையிலே எங்கோ ஒரு குறைபாடு இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அந்தக் குறைபாடு என்ன என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். மதுவிலக்குச் சட்டத்தைக் கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்கிறார்கள். இன்றைய பிரதமர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள், நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள், நமது ஆளுநர் அவர்களும் சொல்கிறார்கள். அதை நம்பிக்கொண்டுதான் காவல் துறையினர், மதுவிலக்குக் குற்றம் செய்கின்ற ஆட்களைக் கைது செய்யச் செல்லுகிறார்கள். அப்போது அங்கே அவர்கள் சாராயக் குற்றவாளிகளால் தாக்கப்படுகிறார்கள். தேனும்பேட்டையிலேகூட ஒரு சம்பவம் நடந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. விபர்ட்டி தியேட்டர் அருகில் ஏழாயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள விஸ்கி பாட்டில்கள் கைப்பற்றப்பட்டு அவர்களைப் பிடிக்கிறார்கள். அந்தக் குற்றவாளிகளோ, பனியனிலும் கையில் குத்தியுள்ள அடையாளத்தையும் காட்டினர்களாம். அவர்களமீது என்ன வழக்கு எடுக்கப்பட்டது? போலீஸாரையே அடித்தவர்கள் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது?

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்]

தேனும்பேட்டை சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களை வேறு ஊருக்கு மாற்றிவிட்டிருக்கிறார்கள். அடுத்து, உதவி கமிஷனர் அவர்களையும் வேறு ஊருக்கு மாற்றிவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களை அடித்தவர்கள் மீது நடவடிக்கைகள் இல்லை. போலீஸாருக்குப் பாதுகாப்பில்லை. அடித்தவர்களுக்குத் தண்டனையில்லை என்பதால் அவர்களுடைய தைரியம் இன்னும் மேலும் மேலும் வளர்கிறது. காவல் நிலையத்திலேயே போய் மதுவிலக்குக் குற்றவாளிகளை விடுதலை செய் என்று சொல்லி இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களிடமே தகராறு செய்யக்கூடிய அளவுக்கு அவர்களுக்குத் துணிச்சல் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கோவையில் சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டிலேயே புகுந்து ரகளை செய்கிறார்கள்! மதுவிலக்குச் சட்டத்தை ஒழுங்காக அமுல்படுத்த வேண்டும். அதற்காகப் பாடுபடும் உண்மையான காவல் துறையினருக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். அது யாராக இருந்தாலும், குற்றத்தைச் செய்கின்றவர்கள் மீது தயங்காமல் தக்க நடவடிக்கை எடுத்தால் தான் இந்த மாதிரித் தவறுகள் மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போகாது. ஆக

(பிற்பகல் 5-00)

மதுவிலக்குச் சட்டமென்பது பேச்சளவில் இருந்தாலும், நாட்டிலே அது செல்லுபடியற்றுப் போய்விட்டதென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்று அந்தக் குற்றம் அதிகமாகிவிட்டது. இன்று காவல் துறையினரே அந்தச் சட்டத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு அஞ்சும் நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆக ஒரே அமைச்சர்—நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றிருக்கும் இரண்டு துறைகள், ஒன்று காவல் துறை, இன்னொன்று மதுவிலக்குத் துறை—இந்த இரண்டு துறைகளும் செயலற்றுப் போய்விட்டன. படுதோல்வியடைந்துள்ளன. இரண்டு துறைகளும், சட்டம் எட்டளவில் இருக்கிறதேயொழிய நாட்டளவில் நடைபெறாமல் போய் விட்டதால், இந்தக் குற்றங்களுக்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள்தான் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். இப்படி தங்களுடைய துறையில் இருக்கும் குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பு ஏற்கும் அமைச்சர்கள் என்ன செய்திருக்கிறார்களென்பதற்கும் வரலாறு காட்ட விரும்புகிறேன். அரியலூர் ரயில் விபத்து நடந்தபோது, லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் ரயிலிலே அமைச்சராக இருந்தார்கள். யாரோ ஒருவர் ரயில் ஓட்டி வந்தான். வண்டி கவிழ்ந்தது. ஏராளமானவர்களின் உயிருக்குச் சேதமேற்பட்டது. அந்த நேரத்தில் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள், இந்தக் குற்றத்திற்கு நான்தான் பொறுப்பு, அமைச்சர் பதவியை ராஜினாமா செய்கிறேன் என்று சொல்லி பதவியை ராஜினாமா செய்தார்கள். இதனால் அவருடைய புகழ் வளர்ந்தது. பிறகு இந்த நாட்டின் பிரதமராகவும்

[திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்] [1978 செப்டம்பர் 7]

அவர் ஆனார். நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வரவர்களுக்கூட எதிர்காலத்தில் பிரதமராக வேண்டுமென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அதை நானும் விரும்புகிறேன். ஆனால் அவருக்கு அந்தச் சிறப்பும், புகழும் வர வேண்டுமென்றால், அந்தப் பேருமையை அவர் அடைய வேண்டுமென்றால், இந்தக் குற்றத்திற்குப் பொறுப்பேற்று, பதவியை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். அதன்மூலம் நாட்டிற்கு நல்ல எதிர்காலத்தைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து, அமைகிறேன்.

* திரு. சி. இராமலிங்கம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரவர்களே, நான் இந்தப் பொறுப்பிற்கு வந்து, முதன் முதலாகப் பேசும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறேன். இந்த வாய்ப்பைப் பெற்றமைக்கு எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த எனது பெற்றோர்களுக்கும், என்னை அரசியலிலே ஆளாக்கிவிட்ட தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கும், இந்தப் பொறுப்பை எனக்குத் தந்த புரட்சித் தலைவர் முதல்வர் அவர்களுக்கும் நன்றி கூறி, கவர்னர் உரையீது பேச விரும்புகிறேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் உரையிலே கதர், கிராமத் தொழிலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கதரையும், கிராமத் தொழிலையும் இரண்டாகப் பிரித்து, தனியாகக் கதரைப் பேணி வளர்க்க வேண்டுமென்று நல்ல எண்ணத்தில் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்குக்கூட, அமைச்சர்களை அதிகப்படுத்த இரண்டாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள் என்று ஓர் உறுப்பினர் சொன்னார். கதர்த் தொழில் பருத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கிராமத் தொழில் என்பது தச்சு வேலை, வத்திப்பெட்டி, செய்தல் போன்றவைகளாகும். எனவே இரண்டு வெவ்வேறு துறைகளின்கீழ் இருக்க வேண்டியதுதான். எனவேதான் கதரைத் தனியாகப் பிரித்து வைத்திருப்பது பொருத்தமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது கதர்த் துறையில் பணியாற்றும்பவர்கள் அந்தத் துறைக்குச் சம்பந்தமில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். சம்பந்தமில்லாதவர்கள் அதிகாரிகளாக இருக்கிறார்கள். எனவே இனிமேல் அந்தத் துறையிலே அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் அந்தத் தொழிலில் சம்பந்தப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் பட்டு நெசவுபற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்திலே பட்டு குறைந்த அளவிற்குத்தான் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. குறிப்பாக தர்மபுரி, சேலம் மாவட்டங்களில் பட்டுப் பூச்சி வளர்ப்பதன்மூலம் பட்டு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. ஆனால் நமது மாநிலத்திற்குத் தேவையான அளவிற்கு உற்பத்தி நடைபெறவில்லை. அதனால்தான் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து கொள்முதல் செய்ய வேண்டி.

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. சி. இராமலிங்கம்]

யிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே இன்றைக்கு அந்தத் தொழிலை விரிவுபடுத்தி, கிட்டத்தட்ட 20,000 பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் வகையிலே திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, ஆளுநர் உரையிலே அதைச் சேர்த்ததற்காக இந்த அரசுக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க ஒரு திட்டம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கு ஆசிய நாடுகளில் நமது நாட்டு இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித்தர ஒரு நிறுவனம் அமைக்க இருப்பது குறித்து நான் பாராட்டுகிறேன். இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டிலே, குறிப்பாக கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் பயன்படுத்தி வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள், நிலம் இல்லாத விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி., பி.ஏ., பி.எஸ்சி., எம்.ஏ. என்று படித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சில குடும்பங்கள் வேலைகளையெல்லாம் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் வேலையைக் குடும்பச் சொத்தாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் 50 ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டு, குடும்பத்திற்குத் தேவையான வருமானத்தைப் பெறுகிறார்கள். இன்னும் சில குடும்பங்கள் இந்த வருமானமும் போக, வீடுகளைக் கட்டி, அதன் மூலம் வாடகை வாங்கி, குடும்ப வருமானத்தைப் பெருக்குகிறார்கள். இன்னும் சிலர் கடை வைத்துச் சம்பாதிக்கிறார்கள். இப்படி 3, 4 விதங்களில் வருமானம் உள்ளவர்கள் உத்தியோகத்திற்கும் வருகிறார்கள். அவர்கள் உத்தியோகத்திற்கு வருவதால், வேலையில்லாதவர்கள் அவதிப்படுகிறார்கள். சர் பி. தியாகராஜச் செட்டியார் போன்றவர்கள் தென் இந்தியர் நல உரிமைச் சங்கம் அமைத்து, அதன்மூலம் வகுப்பு வாதப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்தார்கள். அந்த அடிப்படையிலே வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லும் இளைஞர்களானாலும் சரி, உள் நாட்டு அரசு அலுவலகங்களில் அமர்த்தப்படுபவர்களானாலும் சரி, கூலி வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு முதல் சலுகை அளிக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு ஓரளவுக்கு வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு இரண்டாவது சலுகை அளிக்க வேண்டும். பிறகு படிப்படியாக வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்தால், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறையும். ஒருசில குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் வியாபாரம் செய்கிறார்கள்; வீடுகளின் மூலம் வாடகை சம்பாதிக்கிறார்கள்; அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு நிலத்தின் மூலம் ஆயிரக் கணக்கில் வருமானம் வருகிறது. ஒரே குடும்பத்தினருக்கு நான்கு வழிகளில் வருமானம் வரும் போது, ஒருசில குடும்பங்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கின்றன. மாநில அரசும், மத்திய அரசும் இந்த நிலையைப் படிப்படியாகப் போக்க வேண்டுமென்று

[திரு. சி. இராமலிங்கம்] [1978 செப்டம்பர் 7]

பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தால், வேலை யில்லாத திண்டாட்டம் நம் நாட்டிலே ஓரளவிற்குக் குறையுமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கோ. சி. மணி அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். இந்த அரசு தொட்டது துலங்கவில்லை, தொடராதது ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இந்த அரசு எதைத் தொட்டது, எது துலங்கவில்லை என்று சொல்ல முடியவில்லை. இதற்கு முன்னாலே இருந்த அரசு தொட்டதும் துலங்கவில்லை என்றால், உங்களுக்கு வருத்தமாக இருக்கும். எதிர்க் கட்சி நண்பர்களுக்கு மன வருத்தம் வரும். குறிப்பாக ஆலந்தூர்-பல்லாவரம் தண்ணீர்ப் பிரச்சினையைத் தொட்டீர்கள், இன்றைக்கு அது நடைபெறவில்லை. அதைப்போல் வீராணத்தைத் தொட்டீர்கள், நடைபெறவில்லை. கூலத்தைத் தொட்டீர்கள், நடைபெறவில்லை. இப்போது நானும் அடுக்கிக்கொண்டு போகலாம். இங்கே பேசும்போது நாங்களும் அண்ணாவின் தன்மையிலே, வழியிலே வந்தவர்கள் என்று பேசுகிறார்கள். இந்த அரசும் அண்ணாவின் அடிப்படையிலே வந்த அரசு. அங்கே இருக்கிறவர்கள் என்ன தியாகம் செய்திருக்கிறார்களோ, அதைவிடப் பன்மடங்கு தியாகம் செய்திருக்கிறவர்கள் இங்கிருக்கிறார்கள் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் இந்த அரசு இன்னும் பல நல்ல திட்டங்களைக் கொண்டுவர இருக்கிறது என்று கூறி, ஆளுநர் உரையிலே உள்ள கருத்துக்களை மனமாரப் பாராட்டி, வரவேற்று, விடைபெறுகிறேன்.

(பிற்பகல் 5-10)

* திருமதி சி. தமிழரசி : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரையின் மீதான விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு பேசுவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆளுநர் உரையை நான் படித்துப் பார்க்கிற நேரத்தில், அது ஒரு விளக்க உரையாக இருக்கிறதே தவிர சுட்டிக்காட்டிப் பாராட்டத்தக்க அளவுக்கு அதில் எந்த சாதனைக் குறிப்பும் இல்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கு. மா. பால சுப்பிரமணியம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில், “ திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது என்று இருக்கிறதே தவிர, அவைகள் செயல்வடிவமாக்கப்படவில்லை ” என்பதை வருத்தத்தோடு சொன்னார்கள். ஏட்டளவிலே இருப்பதை விட, சொல் அளவிலே இருப்பதைவிட அவைகள் அத்தனையும் செயல்வடிவமாக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் விரும்புகிறோம்.

1978 செப்டம்பர் 7]

[திருமதி சி. தமிழரசி]

ஆளுநர் உரையில் ஓர் இடத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது, “இரு மொழிக் கொள்கையைச் செயல்படுத்துவதில் தம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது இந்த அரசு” என்று. உள்ளபடியே இந்த வரிகளைப் படிக்கிற நேரத்தில், “இந்தி ஆதிக்கம் ஒழிக்; தமிழ் வாழ்க” என்று முழங்கிய காரணத்திற்காக, தனிமைச் சிறையிலே பல நாட்கள் வாடிய தமிழ் இனத் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தலைமையில் உள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்று முழு மனதோடு வரவேற்கிறது. அதே நேரத்தில் சில வேண்டுகோள்கள் நான் இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன்.

இந்தித் திணிப்புக்குக் கண்டனம் என்பதை விட, இந்தி எதிர்ப்பு என்கிற அளவுக்கு நாம் பேசுகின்ற, செயல்படுகின்ற அளவுக்கு வந்திருக்கிறோம். இந்தித் திணிப்புக் கண்டனம், இந்தி ஆதிக்கத்திற்குக் கண்டனம் என்பதைவிட, இந்திக்கே எதிர்ப்பு என்ற அளவுக்கு நாம் பேசி செயல்படத் தக்க அளவுக்கு வருகிற காரணம், மெல்ல மெல்ல என்று சொல்லமாட்டேன், வேகமாக, பரவலாக இந்த இங்கே ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. எனவே எந்த நேரத்திலும் சரி, “We are for Hindi” என்றும் “We are not against Hindi” என்றும் சொல்லக்கூடாது. இந்தி மொழியைப் படிக்கலாம் என்றும் சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால், இந்தத் தமிழகத்திற்கென்று ஒரு மிகப் பெரிய வரலாறு உண்டு என்பதை நான் சொல்லி, இங்கேயுள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் என்னுடைய கடமையின் காரணமாக அதை நான் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நாய்த் தமிழுக்கு ஆபத்து என்றவுடனே இரத்தம் சிந்தி ரண களத்தைச் சந்தித்த வரலாறு உண்டு. துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு பலியான வரலாறு தமிழகத்திற்கு உண்டு. தங்களைத் தாங்களே எரித்துக்கொண்டு செத்தார்கள். அந்தச் சங்கத் தமிழர்களின் கல்லறைகளின் மீது ஆணையிட்டு ஒரு சவாலாக மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்தியை எதிர்த்து தமிழைக் காக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் சில வேண்டுகோளை விடுக்கக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். நான் இருக்கிற பகுதி, பிறந்த பகுதியில் உள்ளவர்களுக்காக சில வேண்டுகோளை விடுக்கிற நேரத்தில் இங்கே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றுவார் என்று மனமார நம்புகிறேன்.

“உள்ளாட்சித் தேர்தலை நடத்தும் பணியை அரசு துவங்கியுள்ளது” என்ற வரிகளைப் படித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதே நேரத்தில் புதுக் கோட்டையைப் பொறுத்த அளவிலே, அங்கே மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்தான்

[திருமதி சி. தமிழரசி] [1978 செப்டம்பர் 7]

நகராட்சிக்கும் தனி அதிகாரியாக இருக்கிறார். அவருக்கு இருக்கிற வேலைப் பளுவின் காரணமாக பல வேலைகள் தேங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, புதுக்கோட்டை நகராட்சிக்கென்று ஒரு தனி அதிகாரியைப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிப் போட இயலவில்லை என்றாலும் கூட, திருச்சியிலே இருக்கிற தனி அதிகாரியை புதுக்கோட்டைக்கும் செயல்படுமாறு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் நான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற தேவகோட்டைப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் சில நாட்களாக ஒன்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது ஆளுநர் உரையிலே, “கிராமப் பகுதி”, “கிராமப் பகுதி” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைப் படிக்கிறபோது, நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். கிராமப் பகுதிக்கு இன்னின்ன செய்வோம் என்பதைவிட, ஆரம்பத்திலே நான் சொன்னதைப் போல, அவற்றைச் செயல்வடிவமாக்கிட வேண்டும். அதிலே “மருத்துவ வசதிகள் ஏற்படுத்தப்படும்” என்ற வரியைப் படித்துவிட்டு, இந்த வேண்டுகோளை நான் விடுக்கிறேன். முகவை மாவட்டத்தில், கண்ணங்குடி யூனியனில், சிறுவாட்சியில் ஓர் ஆரம்பச் சுகாதார நிலையம் அமைத்துத் தந்தால், அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கு உள்ள சிரமங்கள் குறையும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொன்று, விவசாயிகளுக்குப் பயன்படுகிற இடுபொருள் வழங்குவதற்காக முகவை மாவட்டத்தில் கண்ணங்குடி யூனியனில், வெள்ளையபுரத்தில் ஒரு விவசாய டிப்போவை ஏற்படுத்தித் தந்தால், நலமாக இருக்குமென்று அங்கிருக்கிறவர்கள் வேண்டுகோளாக விடுத்திருக்கிறார்கள். இதையும் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன்.

இந்த வேண்டுகோளை விடுக்கிற நேரத்தில் ஒன்றை இங்கே வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். மாண்புமிகு நல் வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார், பேசலாம் என்றிருந்தேன். நான் பேசுவதற்குள் அவர் வேறு எங்கோ சென்றிருந்தாலும்கூட, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிற காரணத்தால், அவைகளைச் சற்று ஆதாரத்தோடு பேசக் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். “பெரிய மருத்துவ மனைகள் இயங்குவதில் உள்ள குறைபாடுகளைக் களை குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன” என்ற வரிகளைப் படிக்கிறபோது, நான் ஒரு பெரிய குறைபாட்டை இங்கே சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முதல்வர் அவர்களும் இதைக் கூர்ந்து கவனிப்பார்கள் என்று மனதார நம்புகிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 7]

[திருமதி சி. தமிழாசி]

தேவகோட்டை மருத்துவமனையில் 22-4-1978 ஆம் தேதியன்று, ஒன்றியக் கல்வி விரிவாக்க அலுவலர், ஞானமுத்து என்பவரின் துணைவியார் விக்டோரியா என்பவருக்கு, டாக்டர் விஜயலட்சுமி என்பவரால் டி. அண்டு சி செய்யப்பட்டது. அன்று மாலையே அவரை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். போதிய சிகிச்சை அளிக்காமல் வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து வயிற்றுப்போக்கு ஏற்பட்டு மிகவும் சோர்வடைந்தார். இதை டாக்டரிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். டாக்டர் விஜயலட்சுமி அதைப்பற்றி சரியாகக் கேட்கவில்லை. 24-4-1978 அன்று மிகவும் மோசமான நிலைமை அடைந்தவுடனே, மறுபடியும் மருத்துவமனையில் அவரைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். மருத்துவ மனையில் சேர்த்த பிறகு அவருக்கு குளுகோஸ் ஏற்ற வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, டாக்டர் விஜயலட்சுமி அவர்கள் வேறு வேலையாகச் சென்று விட்டார். குளுகோஸ் அவருக்கு ஏற்றப்படவில்லை. மீண்டும் டாக்டர் விஜயலட்சுமி அவர்கள் வந்தபோது, குளுகோஸ் ஏற்றப்படவில்லை என்று அவருடைய மகள் சொன்ன பிறகு, அந்த டாக்டரே குளுகோஸ் ஏற்றியிருக்கிறார்கள். 24 ஆம் தேதியிலிருந்து தொடர்ந்து அங்கேயே இருந்திருக்கிறார்கள். 26 ஆம் தேதியன்று டாக்டர் விஜயலட்சுமி அவர்கள் வந்து பார்த்துவிட்டு, துர்நாற்றம் வீசுகிறது என்று சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும் டி. அண்டு சி செய்திருக்கிறார் 26 ஆம் தேதியன்று. அப்படி 24-4-1978 இல் இருந்து 8-5-1978 வரை தேவகோட்டை மருத்துவமனையில் விக்டோரியா சிகிச்சை பெற்றிருக்கிறார். அந்த சிகிச்சையைப் பெற்ற நேரத்தில் அங்கே யிருந்த மருந்துகள் போதவில்லை. விக்டோரியாவின் கணவர் ஞானமுத்து என்பவர் 300 ரூபாய்க்கு மேல் பணம் செலவழித்து மருந்துகளை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் டாக்டரைப் பார்த்து “தன்னுடைய மனைவி சுகம் அடைவாரா அல்லது தலைமை மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் செல்லட்டுமா?” என்று பலமுறை கேட்டிருக்கிறார். டாக்டர் விஜயலட்சுமி என்பவர் இங்கேயே இருக்கட்டும், சுகம் அடைந்துவிடுவார் என்று அங்கேயே வைத்திருக்கிறார்கள். பிறகு ஞானமுத்து தன்னுடைய மேல் அதிகாரிகளிடத்தில், “எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது, என்னுடைய மனைவி இறந்துவிடுவாளோ என்று” என்று கதறி அழுதபோது, அவர்கள் பார்த்து டாக்டர் விஜயலட்சுமியிடம் “டிஸ்சார்ஜ்” செய்துவிடுங்கள் என்று கேட்டதற்குப் பிறகு, டாக்டர் விஜயலட்சுமி அதற்குச் சம்மதித்திருக்கிறார். பிறகு 9-5-1978 அன்று திருப்பத்தூர் எஸ்.எம். மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார் விக்டோரியா. 9-5-1978 இல் இருந்து 19-5-1978 வரை அங்கே ரிக்கார்டில் என்ன குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்ற தகவல் வந்திருக்கிறது. “ஏற்கெனவே செய்யப்பட்ட டி. அண்டு சி-யால் கருப்பையிலே காயம் ஏற்பட்டு புண் ஆகி

[திருமதி சி. தமிழாசி] [1978 செப்டம்பர் 9]

சீழ் படித்து அந்த சீழ் இரத்தத்தோடு கலந்துவிட்டது” என்று இருப்பதாகத் தகவல் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். பிறகு விக்டோரியா 19-5-1978 அன்று இரவு 11.30 மணிக்கு இறந்துவிட்டிருக்கிறார். அதற்கு முன்னாலே நடந்த உருக்கமான சம்பவத்தைச் சொல்லும்போது எனக்கு மனம் வேதனையடைகிறது. இரண்டாவது முறையாக டி அண்டு சி செய்யப்படுகிறபோது, விக்டோரியா அழுதுகொண்டே சொன்னார்கள், “டாக்டர், நான் குழந்தைக்குத் தாய், என்னைக் கொன்றுவிடாதீர்கள்” என்று. டாக்டர் விஜயலட்சுமிக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை. டாக்டரைக் குறை சொல்ல வேண்டுமென்ற நோக்கம் எனக்கில்லை. டாக்டர்கள் ரிஸ்க் எடுத்துக்கொண்டு உயிரைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆயிரத்தில் ஒருவர் இப்படி நடக்கிறார், என்ன செய்வது? இந்த ரிப்போர்ட் மட்டுமல்ல.

(மார்ச் 24-ம் நாள் 1978-ல். வெளியிடப்பட்டது)

(பிற்பகல் 5-20)

இன்னொன்றையும் நான் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது பாத்திமா மேரி என்ற இன்னொரு அம்மாவும் தேவகோட்டை அரசு மருத்துவமனையில் இறந்துவிடுகிறார். இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விளக்கி மாவட்ட மருத்துவ அதிகாரி அவர்களுக்குப் புகார் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. டி.எம்.ஓ. அவர்கள் எடுத்த நடவடிக்கையின் விளைவு என்ன என்பதுபற்றித் தேதி வாரியாகச் சொல்லுகிறேன். 21-8-1978 அன்று டி.எம்.ஓ. டாக்டர் விஜயலட்சுமி அவர்களைத் தந்தி மூலம் மாற்றி உத்தரவு பிறப்பிக்கிறார். டாக்டர் விஜயலட்சுமி தேவகோட்டை மருத்துவமனையிலிருந்து மாற்றப்படுகிறார். அதே நேரத்தில் கண்டநூரிலிருந்து டாக்டர் சாந்தா சிவசுரானம் என்பவர் தேவகோட்டை அரசு மருத்துவமனைக்கு டாக்டர் பொறுப்பேற்க வருகிறார். டாக்டர் விஜயலட்சுமி பொறுப்புக்களை ஒப்படைக்கிறார் தேவகோட்டை டாக்டரிடத்தில். இதற்குப் பிறகு, அதாவது ‘ரிஸிவ்’ ஆன பிறகு, அங்கே ஜாய்னிங் ரிப்போர்ட் கொடுக்கப்பட்ட பின்னால், தலைவரவர்களே, உங்கள் மூலமாகச் சொல்லுகிறேன், மாண்புமிகு சுகாதார அமைச்சரவர்களின் நேர்முக உதவியாளரிடமிருந்து ஒரு தந்தி வருகிறது. இதை நான் மிக வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். குற்றாலத்திலிருந்து P.A. to Health Minister தந்தி அடிக்கிறார். யாருக்கு? தேவக்கோட்டை மருத்துவ அதிகாரி அவர்களுக்கு. To the Medical Officer, Government Hospital, Devakottai. ‘Do not disturb Dr. S. Vijayalakshmi—retain her at Government Hospital, Devakottai’. மாவட்ட மருத்துவ அதிகாரி நடவடிக்கை எடுத்து மாற்றப்பட்டாகி விட்டது. வேறு டாக்டர் வந்தாகிவிட்டது. இத்தனைக்கும் பிறகு நான் தந்தி வந்திருக்கிறது. அதனுடைய நம்பர் கூட என்னிடத்தில் இருக்கிறது. நம்பர் ‘1215—ஏ.பி. தென்காசி 27’.

1978 செப்டம்பர் 7]

[திருமதி சி. தமிழரசி]

மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்கள் இப்பொழுது அவைக்கு வருகை தந்திருக்கிறார்கள். இனிமேல் என்னுடைய சந்தேகம் திரும்பி என்னும் நம்புகிறேன். குற்றவாதத்திலிருந்து மாண்புமிகு நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சருடைய நேர்முக உதவியாளர் தேவக்கோட்டைக்குத் தந்தி கொடுத்திருக்கிறார். டாக்டர் எஸ். விஜயலட்சுமி தேவக்கோட்டை அரசு மருத்துவமனையிலேயே தொடர்ந்து இருக்கட்டும் என்று 27 ஆம் தேதி தந்தி வந்தது.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். சௌந்தரராஜன்: அந்த அம்மையார் மீதுள்ள புகார் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும் முழுமையாக விசாரணை நடத்த வேண்டுமென்பதற்காகவும் தேவக்கோட்டையிலேயே அந்த அம்மையார் இருக்கட்டும், மாற்ற வேண்டாம் என்று தான் தந்தி கொடுக்கப் பட்டது. அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

திருமதி சி. தமிழரசி: அவர்களை மாற்றி விட்டு விசாரணை நடத்தியிருக்க லாம். அப்படிச் செய்திருந்தால், மனதார மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பேன். ஒருவரை 'ரிட்டெயின்', செய்து விட்டுத் தான் விசாரிக்க வேண்டுமென்பது கிடையாது. 'ரிட்டெயின்' பண்ணி விட்டு விசாரிக்க வேண்டுமென்பதற்குப் பதிலாக வேறு வழியே இல்லையா என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் உரை வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். சௌந்தரராஜன்: அந்த டாக்டர் மாற்றலாகிப் போகும்போது, சில ரிக்கார்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு போவதாகவும், எந்த பாத்திரமா மேரியைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசுகிறாரோ அந்த பாத்திரமா மேரியுடைய பத்திரங்கள் அவை என்றும் எனக்குத் தகவல் வந்ததன் அடிப்படையில் தான் அந்த அம்மையாரைப் போக விட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்கள் போகும்போது, அந்தப் பத்திரங் களைக் கொடுக்கவில்லை. பிறகு நான் சென்று அந்தப் பத்திரங்களை அம்மை யாரின் பையிலிருந்து பெற்றேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி சி. தமிழரசி: ரிட்டென்சன் செய்துதான் சாட்சியங்களைச் சேகரிக்க முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை. மக்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் இதுபற்றி மாண்புமிகு அமைச்சரிடத்தில் முதன் முதலாகப் புகார் கொடுத்தவர் நான்தான். அப்போது நான் 13 உயிர்கள் இதுவரை அந்த டாக்டரின் நடவடிக்கையால் போய்விட்டன என்று கேள்விப்பட்டேன் என்றும் 2 உயிர்கள் போன தகவல் சமீபத்தில் வந்துள்ளது என்றும் சொன்னேன். உடனே "பதின்மூன்று? அதைவிட அதிகம், உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று அப்போது மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் கேட்டார்கள். அப்படி அவர் கேட்டதை நான் குறை கூறவில்லை.

[1978 செப்டம்பர் 7]

மாண்புமிகு திரு. ஆர். சௌந்தரராஜன் : மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படுகின்ற நோயாளிகளுக்கு என்று ஒரு ரெக்கார்ட் ஷீட் உள்ளது. எந்த டாக்டர் நோயாளியைப் பார்க்கிறாரோ அவர்தான் அதை எழுதுகிறார். ரெக்கார்ட் ஷீட்டில் அதிகமான நாட்கள் ஆகும்போது, பல்வேறு பேப்பர்களை இணைத்துக்கொண்டே வருவார்கள். அந்தக் குறிப்பேட்டிலிருந்து ஒரு பேப்பரை எடுத்துக்கொண்டால் கூட, முழுமையாக ஒரு விவரமும் பின்னால் தெரியாமல் போகும். அப்படிப்பட்ட அந்தக் குறிப்பேட்டிலிருந்து குறிப்பிட்ட பாத்திரமாவின் உடல் நலம் பற்றிய குறிப்பேடுகளையும், தன்னுடனேயே அந்த டாக்டர் எடுத்துச் சென்று விட்டார் என்று புகார் கொடுத்திருந்தார்கள். இதுபோல தவறுகள் பல செய்துள்ளதாக அந்த டாக்டர் மீது கூறப்பட்ட புகார்களை விசாரிக்க உதவும் வகையில்தான் “டாக்டர் விஜயலட்சுமிக்கு மாற்றுதல் உத்தரவு போட வேண்டாம். மீண்டும் அவரை, தேவகோட்டை மருத்துவமனைக்கு மாற்றி ஒரு புது உத்தரவு போடுங்கள்” என்ற நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : புகார்கள் வந்தால், அவர்களை அந்த இடத்திலிருந்து மாற்றி விட்டுத்தான் விசாரணை நடத்துவார்கள். குறிப்பேடுகளைக் கொண்டுபோய் விட்டார் என்ற காரணத்திற்காக ஒருவரை ரிட்டெயின் செய்தால், எல்லோரும் அப்படித்தான் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். அப்படியாவது ரிக்கார்டுகளைக் கொண்டு போவதாக இருந்தால், இன்னும் கடுமையான நடவடிக்கை, அதாவது சஸ்பென்சன் போன்று ஏதாவது செய்திருக்க வேண்டும். அரசாங்க ரெக்கார்டுகளை எந்தத் தனிப்பட்ட அதிகாரிக்கும் விட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போகின்ற உரிமை கிடையாது. அப்படி குறிப்பேடுகளை எடுத்துக்கொண்டு போனவரை ரிட்டெயின் செய்வது என்ன முறை? இதுவரை அரசாங்கத்தில் இல்லாத ஒரு புது முறை இது. ஒருவேளை அவர் அமைச்சர் சொல்வது மாதிரி செய்திருக்கலாம். அதற்காக அந்த டாக்டரைத் திரும்பவும் அதே தேவகோட்டை மருத்துவமனைக்கு மாற்றியது நல்ல முன் மாதிரியாக இருக்காது. ஆஸ்பத்திரிக் குறிப்பேடுகளை விட்டுக்கு எடுத்துச் சென்ற காரணத்திற்காகவும் அந்த டாக்டர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். சௌந்தரராஜன் : அந்த அம்மையார் மீது தகுந்த நடவடிக்கை மட்டுமல்ல, கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். எந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அது எடுக்கப்படும். இன்னும் பல குற்றச் சாட்டுகள் அந்த டாக்டர் பற்றி இருக்கின்றன. அதுபற்றியும் அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும்.

1978 செப்டம்பர் 7]

திருமதி சி. தமிழரசி: மாண்புமிகு அமைச்சரின் பதிலைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): சீக்கிரம் பேசி முடியுங்கள்.

திருமதி சி. தமிழரசி: மாற்றுத் தலைவரவர்களே, இந்த விஷயத்தோடு முடித்து விடுகிறேன். அதற்குப் பிறகு பேசவில்லை. தந்தி வந்தது பற்றி மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இவ்வளவு நடந்த பிறகும், அந்த டாக்டர் தனது மாற்றுதல் உத்தரவை எடுத்து செய்துவிட்டு மீண்டும் அங்கு வருகிறார் என்றால், அதற்கு என்ன அர்த்தம்? அந்தப் பகுதி மக்கள் பேசிக்கொள்வது, இந்த ஆட்சிக்குக் களங்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் அமைந்துவிடக் கூடாது. இதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லையா என்று தானே மக்கள் நினைப்பார்கள். இவ்வளவு உயிர்களைக் காக்க வேண்டிய ஒரு டாக்டர் இவ்வளவு உயிர்களைக் கொன்ற பிறகு, அவரை 'ரிட்டென்ஷன்' செய்வதை விட்டு விட்டு, வேறொரு முறையைக் கையாண்டிருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால், நிச்சயம் மாண்புமிகு அமைச்சருக்குக் கோட்ட பெயர் ஏற்பட்டிருக்காது. இனி மேலாவது இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடைபெறக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மேதகு ஆளுநர் உரையில் சட்டம் ஒழுங்குபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளபடியே ஓராண்டு காலமாக, இந்த அரசு ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கு வந்த நாளிலிருந்து என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, நான் நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கிறேன் போலீசாருக்கு மக்கள் பயப்படவில்லையா அல்லது அரசுக்குப் போலீசார் பயப்படவில்லையா? பல விஷயங்கள் இன்றையதினம் விசாரணையில் இருப்பதால், இங்கே அவைகளைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது. விழுப்புரம், பழனி, பேரணும்பட்டு, முகவை சம்பவம் என்று இப்படிப் பல சம்பவங்கள் இந்த ஆட்சியில் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஒரு சிறிய பொறியைப் பெரும் தீயாக ஆக்கக் கூடாது. அவ்வப்போது சட்டப் படி நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால், இந்த அளவுக்கு நிலைமைகள் வளர்ந்திருக்காது. நான் படித்த புதுக்கோட்டைக் கல்லூரியில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்கிறது. இந்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுகிறபோது, நான் ஒரு அமைச்சருடைய பேயரை வருத்தத்துடன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது என்பதைத் தலைவர் அவர்களின் அனுமதியுடன் சொல்லுகிறேன். புதுக்கோட்டைக் கல்லூரியில் ஒரு சாதாரண சம்பவத்திற்காக அவ்வளவு பெரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை, தடியடி நடத்த வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. 8-8-1978 அன்று புதுக்கோட்டை திருக்கோகர்ணம்

[திருமதி சி. தமிழரசி] [1978 செப்டம்பர் 7]

காவல் நிலையத்தில் மாணவர்கள் மூவரை அடைத்து வைத்துக் கொடுமை படுத்தியதாகவும் அதன் விளைவாக மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடத்திலும் காவல் துறை கண்காணிப்பாளரிடத்திலும் கல்லூரி முதல்வர் பேசி நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்பதற்காகவும் 9-8-1978 அன்று காலை 7 மணிக்கே இந்தக் கல்லூரி மாணவர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி இதுதான்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) மணி அடித்தார்.

மாற்றுத் தலைவரவர்களே, இன்னும் 2 நிமிடங்களில் முடித்து விடுகிறேன் இது முக்கியமான மாணவர் பிரச்சனை பற்றியது.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): ஏற்கெனவே 5 நிமிடம் பேசி விட்டார்கள். சீக்கிரம் முடியுங்கள். நிறைய பேர் பேச இருக்கிறார்கள்.

திருமதி சி. தமிழரசி: அடுத்தபடியாக, அந்த மாணவர்கள் அந்தக் கல்லூரிப் பக்கமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த பேருந்துகளைக் கல்லூரிக் காம் பவுண்டுக்குள் கொண்டுபோய் வைத்து விட்டார்கள். நான் இதைப் பற்றி காலை 8 1/2 மணிக்குக் கேள்விப்பட்டேன். அதற்குப் பிறகு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் ஒரு சிறு முயற்சி எடுத்திருந்தால் கூட, இவ்வளவு பயங்கர விளைவுகள் ஏற்பட்டிருக்காது. நடந்து விட்டதே என்று நான் மிகவும் வருத்த துடன் சொல்லுகிறேன். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் வந்திருக்கிற கல்லூரி முதல்வரைக் கூப்பிடு என்று சொல்லியிருக்கிறார். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் கல்லூரி முதல்வருடன் இது பற்றிப் பேசி ஒரு முடிவு காண வேண்டுமென்று மாணவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது நிறைவேறவில்லை. அதற்குப் பிறகு அங்கு தடியடி நடந்தது. 8 பேர் குற்றயிரும் குலை யிரும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அங்கு நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய துயர மிக்க சம்பவங்களைப்பற்றிச் சொல்லி முடியாது. பார்த்தவர்கள் சகிக்க மாட்டார்கள். 8 பேர் அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

(பிற்பகல் 5-30)

இரண்டு மாணவர்களின் நிலைமை மோசமாகி, அவர்களை தஞ்சை மருத்துவமனைக்கு புதுக்கோட்டை மருத்துவமனையிலிருந்து சிகிச்சைக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஒருவருக்குச் சித்தம் கலங்கியிருக்கிறது என்றும் ஒருவருக்குக் கை விளங்காமல் இருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். ஆளுநர் கீழ்க்கையச் சேர்ந்த இரண்டு மாணவர்கள்—அமைச்சர் ஒருவருக்கு, அவர் பேரவைச் சொல்ல விரும்பவில்லை—அவருடைய அண்ணன் மகன், இன்னொரு பெயருக்கட்கியைச் சேர்ந்த மாணவன் ஆகிய இருவரும் பாதுகாப்பாக அப்படி

1978 செப்டம்பர் 7] [திருமதி சி. தமிழரசி]

படுத்தப்பட்ட பிறகு, மீதிப் பேர் அடிபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் அடிபட்டது நல்லதா? எந்த மாணவரும் அடிபட வேண்டுமென்ற விருப்பம் கிடையாது. இரண்டு பேரை மட்டும் பாதுகாப்பாக வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டு, மற்றவர்கள் அடிபடுவது நியாயமா? அடிபட்ட மாணவர்களைப் பெற்றவர்களுக்கும் அந்த வேதனை இருக்காதா? நம் குழந்தை அடிபடக் கூடாது என்று ஒவ்வொருவரும் நினைக்கத்தானே செய்வார்கள், இதில் பாகுபாடு இருக்கக்கூடாது. இதுபோன்ற வேதனை தரும் சம்பவங்களைப் பார்க்கிற நேரத்தில், இன்றைய தினம் சட்டம், சராசரி மக்களின் நலனுக்கு நஞ்சாக மாறியிருக்கிறது. ஒழுங்கு முறை குறங்கு கை பட்ட பூ மாஸையாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெண்மைக்கு, பெண்களின் கற்புக்கு எமகை விளங்குவதாகவே இன்றைய ஆட்சியைத் தாய்க்குலம் எண்ணத் தொடங்கி விட்டது. இனியாவது சட்டம் ஒழுங்கை பாதுகாப்பது நல்லது நல்லது என்று கூறி முடிக்கிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) : உறுப்பினர்களும் மற்ற தலைவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டதற்கிணங்க, நாளை காலை 10.30 மணி முதல் 1.30 மணி வரையிலும் மாலை வழக்கம்போல 4 மணி முதல் 7 மணி வரையிலும் கூட்டம் நடைபெறும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரையின் மீது நடந்துகொண்டிருக்கும் விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு, சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த உரையில் முழுக்க முழுக்க தமிழ் நாட்டிலுள்ள விரக்தியடைந்த சமுதாயத்தின் குறை போக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை. குறிப்பாக அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பிறகு, ஓராண்டு சாதனை பற்றிப் பட்டிதொட்டியெல்லாம் கொண்டாடினார்கள். ஓராண்டு சாதனை என்று சொல்வதை விட ஓராண்டு மக்களுக்கு ஏற்பட்ட வேதனை என்றதான் அதைச் சொல்ல வேண்டும். வெள்ளத்தின் சீற்றம், விவசாயிகள் மத்தியில் ஏற்பட்ட கலவரம், சட்ட ஒழுங்கு முறையில் விழுப்புரம், பேரணும்பட்டு சம்பவங்கள் இப்படி ஓராண்டில் மக்கள் படும் வேதனைக்கு அளவே இல்லாமல் போய்விட்டது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆளுநர் உரையின் மீது அத்தனைக் கருத்துக் களையும் எடுத்துச் சொல்ல நேரம் போதாது. ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்து பேசிய புலவர் புலமைப் பித்தன் அவர்கள் அழகாக அறிஞர் அண்ணா சொல்லிய மேற்கோளை எடுத்துச் சொன்னார்கள். எங்கள் வீட்டிலுள்ள அத்திப் பூவிற்கும் மணம் இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது, மாற்றான் தோட்டத்

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

திலுள்ள மல்லிகைக்கும் மணம் இருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டுமென்றார்கள். உங்கள் வீட்டிலுள்ள அத்திப் பூவிற்கும் மணம் இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். எங்கள் வீட்டிலுள்ள மல்லிகைக்கு மணம் இல்லை என்று கூறுகிறீர்களே, அதுதான் வேதனையாக இருக்கிறது. இந்த நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கு கெட்டுவிட்டது என்று மரியாதைக்குரிய எங்கள் தலைவர் திரு. மூப்பனார் அவர்கள் அறிக்கை கொடுத்தார்கள். அதனால் வெருவாகச் சிற்றம் கொண்டு, தமிழகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பிலுள்ள மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எதிர்ப்பதாகப் பேசினார்கள். தமிழகத்தில் சட்டம் ஒழுங்கு கெட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதைச் சட்டமன்றத்தில் பேசுங்கள் என்று சொன்னார்கள். சட்டம் ஒழுங்கு கெட்டுவிட்டது என்று சொன்னது தப்பு, சட்டம் ஒழுங்கு செத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஆணித்தரமாகச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நடந்து முடிந்த விஷயங்களைப் பற்றி மாற்றுத் தலைவராக வீற்றிருக்கிற மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராம மூர்த்தி அவர்கள் இந்த அவையில் வலியுறுத்தியதை இம்மாமன்றம் மறந்திருக்க முடியாது. 16 ஜூலை 1978-ல் எங்கள் பகுதியில் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு முக்கிய பொறுப்பில் உள்ளவர் நள்ளிரவில் 9 மணிக்கு மலை வாழ் மக்கள் வாழ்கிற பகுதியில் ஒரு வீட்டின் முன் சென்று கதவைத் தட்டி குப்பா கவுண்டர் மருமகள் தங்கையை என்னுடன் அனுப்பிவை என்று தகாத முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரை மறித்தவர்கள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஊரில் உள்ள ஜனங்கள் கூடி அவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த முக்கியஸ்தர் அருகில் உள்ள போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சிட்டு எழுதிக் கொடுத்து, அங்குள்ள காவல் துறை அதிகாரிகளைக் கொண்டு வந்து, 12 மணிக்கு அனைவரும் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் குப்பகாவுண்டன், அவர் மகன்கள், தம்பி அத்தனை பேரையும் இழுத்து வரச் செய்து, பிரமுகர் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து போலீஸ் பாதுகாப்போடு காலிலுள்ள செருப்பைக் கழற்றி அடித்திருக்கிறார். அடிக்காதீர்கள் என்று தடுத்த போலீஸ்காரர்கள் இரண்டு பேர் செருப்பால் அடி வாங்கியிருக்கிறார்கள். எங்கே சட்டம் ஒழுங்கு இருக்கிறது? அதற்குப் பின்னால் உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதா?

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது: உறுப்பினர் அவர்கள் எந்தக் காவல் நிலையத்தில் எந்தப் பகுதியில் நடந்தது என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு அந்த ஆபீசர் பெயர் தெரிந்தாலும் நல்லது, தயவுசெய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : நாமக்கல் தாலுகா, சேந்தமங்கலம் பகுதியில் ஆச்சாவடி என்ற ஊரில் நடந்தது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் 17 ஜூலை 1978 அன்று ஒரு தந்தி அனுப்பியிருக்கிறேன். 18 ஜூலை 1978-ல் புகார் மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : தாக்கப்பட்டவர்கள் பெயர்கள் என்ன? முக்கிய பிரமுகர் பெயர், ஆபீசர் பெயர் இவற்றை தயவுசெய்து கொடுத்தால் நல்லது.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : தாக்கப்பட்டவர்கள் குப்பாகவுண்டர், மகன் சடையன், வெள்ளையன், தம்பி கொங்கரன் ஆகியோர், சேந்தமங்கலம் போலீஸ் ஸ்டேஷன். ஆபீசர்கள் பெயரைத் தனியாக முதலமைச்சர் அவர்களிடம் சொல்கிறேன். சம்பந்தப்பட்டவர் * * * என்பதால் நான் இங்கே சொல்லத் தயங்குகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : மேலவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தவறு செய்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும், மனதில் ஒரே எண்ணத்தோடு அதைக் கவனிக்கக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறோம். தாக்கப் பட்டவர்களுடைய பெயர் வந்திருக்கும்போது, தாக்கியவர் பெயரும் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். எந்த அதிகாரியின் முன்னால் அப்படி நடந்தது? யார் யார் அவர்கள்? செருப்பால் அடிப்பட்ட போலீஸ் துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் என்று சொன்னால் நல்லது.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : * * * மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கேட்பதால் சொல்கிறேன். சேந்தமங்கலம் * * * போலீசார் முன்னிலையில் செருப்பால் அடித்தார். தாக்கப்பட்ட போலீஸ்காரர் பெயர் பின்பு முதலமைச்சரிடம் கொடுக்கிறேன். அவர்கள் நம்பர் தெரியவில்லை. சேந்தமங்கலம் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தற்போதுள்ள சப்-இன்ஸ்பெக்டர்தான் ஹெட் கான்ஸ்டபிள்தான் அப்போதும் இருந்தவர்கள். மற்ற போலீஸ் அதிகாரிகளும் பிறகு வந்திருக்கலாம். பின்னால் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் அங்கே போயிருக்கிறார். அடித்தது மட்டுமல்லாமல், அடி பட்டவர்களைக் கொண்டு வந்து, போலீஸ் ஸ்டேஷனில் லாக்-அப்பில் போட்டு விட்டார்கள். அதுதான் கொடுமை. இது குறித்து முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு கம்பளெயிண்டாக எழுதியிருக்கிறார்கள். அதுபற்றி யாரும் விசாரிக்கவில்லை.

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் தொடர் கதை போல தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. 9-5-78ல் வால்காடி பகுதியில் நாடகம் நடத்துவதற்காக நாமக்கல் நாடக நடிகர் சங்கம் சென்றிருக்கிறது. அங்கே அவர்கள் தாக்கப்பட்டதைக் குறித்து மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு 10 மே 1978-ல் ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். அதில் நாங்கள் மேடையில் நிகர்டு டான்ஸ் நிகழ்ச்சி போட்டிருக்கிறோம். அது மலைவாழ் மக்கள் வாழுகின்ற பகுதி. அங்கே போன முக்கியஸ்தர் ஒருவர் * * * குடி போதையில் போய் என்னோடு டான்ஸ் ஆட வேண்டுமென்று அவர்களை இழுத்திருக்கிறார். அங்கே இருந்தவர்கள் நீங்கள் பெரியவர்கள், இங்கே வரவேண்டாமென்று சொல்லியும் கேட்கவில்லை. தமிழகத்தின் முதலமைச்சரே ஆடும்போது, நீ என்னோடு ஆடினால் என்ன என்று கையைப் பிடித்து இழுத்திருக்கிறார். மறுத்ததற்காக போலீசில் சொல்லி தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

(பிற்பகல் 5.40)

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, முதலில் ஒரு குற்றச் சாட்டைச் சொன்னார்கள். * * * திரும்பத் திரும்ப இப்படியே சொல்லிக்கொண்டு போனால், அத்தகைய குற்றச் சாட்டுகளுக்கு அவர்களிடமிருந்து மறுப்பு வந்தால், அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் உறுப்பினர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வாரா என்றும், அதுவரை இது பற்றி வெளியிட வேண்டுமா என்பதைப்பற்றியும் தலைவர் அவர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நான் இந்தக் காரணத்திற்காகத் தான் முதலில் அவருடைய பெயரைக் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அவருடைய பெயரைக் குறிப்பிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதால்தான் பெயரைக் குறிப்பிட்டேன்.

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : இந்தக் குற்றச்சாட்டிற்கான முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா? இந்தக் குற்றச் சாட்டிற்கான ஆதாரம் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டால், அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா என்பதுதான் கேள்வி.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : நான் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் அவர்கள் அதை எழுத்து பூர்வமாகவே கொடுத்திருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் அதில் கையெழுத்தும் போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 செப்டம்பர் 7]

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : குற்றம் ருசிப்பிக்கப்படா விட்டால், அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன். இதைத்தான் தலைவர் அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : நான் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். ஏனென்றால் இந்தச் சம்பவத்தில் நோடியாகப் பாதிக்கப் பட்டவர்கள் அத்தனை பேரும் நேற்றையதினம் என்னைச் சந்தித்துச் சொன்னார்கள். 10 மே 1978 தேதியன்று இந்தக் குற்றச்சாட்டின் நகல் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இதற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இதுவரையில் ஒரு தொகுதிக்கு ஒரு எம்.எல்.ஏ., இருப்பதுதான் மரபு. ஆனால் இப்போது ஒரு தொகுதிக்கு இரண்டு எம்.எல்.ஏ.-க்கள் இருக்கிறார்கள். இதனால் பொது மக்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுக்கு யார் எம்.எல்.ஏ. என்பது தெரிய வில்லை. தாரமங்கலம் தொகுதியில் திரு. நாராயணன்

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குற்றச் சாட்டைச் சொல்லி வருகிறபோது, * * * * மையமாக வைத்துச் கொண்டு குற்றச் சாட்டுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்ட மன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மரபு இருக்கிறது. சட்டமன்றப் பேரவையின் உறுப்பினராக இருந்தாலும், சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினராக இருந்தாலும், அவர்களைப் பற்றிய குற்றச்சாட்டை அவையில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், முன் கூட்டியே அவைத் தலைவர் அவர்களிடம் குற்றச் சாட்டைச் சொல்லி அவர் அனுமதியின் பேரிலேயே அவையில் அதைக் குறிப்பிட வேண்டும். இதுதான் இந்த அவைகளிலே கடைப்பிடிக்கும் மரபாகும். மேலவையானாலும் சரி, பேரவையானாலும் சரி, இந்த மரபைத்தான் கடைப்பிடிக்கிறோம். ஒட்டுமொத்தமாக பேரவை உறுப்பினர் ஒருவரைப் பற்றிக் குற்றச் சாட்டைச் சொல்லிக்கொண்டு வருவது மரபாகாது. மரபுக்கு உகந்ததுமாகாது. நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிடலாம். அதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. பேரவையைப் பொறுத்தவரையில், மேலவை உறுப்பினர்களின் பெயரைச் சொல்லக்கூட அங்கே அனுமதி தரப்படுவதில்லை. அந்த மரபை மாற்றாத வகையில், உறுப்பினர் அவர்களின் பேச்சு அமைய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 செப்டம்பர் 9]

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் பேசும்போது, தான் ஒரு எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் என்ற கடமை உணர்வோடு, எந்த அளவுக்குத் தன் கடமையைப் பொறுப்புணர்ச்சியோடு நிறைவேற்ற வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குப் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்தாம் “நீங்கள் பெயரைக் குறிப்பிட வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதன் பிறகு உறுப்பினர் அவர்கள் பெயரைச் சொல்ல வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : * * * என்று இங்கே குறிப்பிட்டுவிட்ட பிறகு, அவருடைய பெயரைக் குறிப்பிடாமல் இருப்பது எப்படி. என்றுதான் குறிப்பிடும்படி சொன்னேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : குறிப்பிடாமலிருப்பது எப்படி. என்று கேட்டுவிட்டு உறுப்பினர் அவ்வாறு பெயரைச் சொன்னால், * * * பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடாது என்பது சரியல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, பேரவை உறுப்பினர் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வது மரபில்லை. பேரவை உறுப்பினரைப்பற்றி குற்றச்சாட்டுச் சொல்வதும் மரபுக்கு உகந்தது அல்ல. மனசாட்சிக்குத் தகுந்தாற் போல் மரபு மாறக்கூடும். இருந்தாலும் பேரவையின் உறுப்பினர் பெயரைக் குறிப்பிட்டு குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்வது அவைக்கு மரபில்லை என்பது காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : என்னுடைய கட்சியின் உறுப்பினர் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், ஆரம்பம் முதலே ‘ஒரு முக்கியஸ்தர்’ என்றுதான் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். அவராக * * * என்று குறிப்பிடவில்லை. மாண்புமிகு முதல்வர் கேட்டுக் கொண்டதால்தான் சொன்னார் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) : இனி * * * என்று சொல்லாமல் இருக்கலாம்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : * * * என்று குறிப்பிடாமல் ‘முக்கியஸ்தர்’ என்றுதான் குறிப்பிட்டு வந்தார்.

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: நான் பேசும்போதே ஆரம்பம் முதற் கொண்டு, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர் என்றுதான் குறிப்பிட்டேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது: மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேச்சில் வருகிற * * * என்ற வார்த்தைகளை அவையின் குறிப்பேட்டி விரும்பு தபவு செய்து நீக்கிவிடலாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): அப்படியே நீக்கப் படுகிறது. பத்திரிகைகளிலும் இதைப் போடக்கூடாது என்று உத்தரவிடு கிறேன். உறுப்பினர் தொடர்ந்து பேசலாம்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: இதிலே கூட நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டமன்றத் தேர்தல் பற்றி நீதிமன்றத்தில் வழக்கு இருக்கிறது. சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் ஒரு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு டெல்லியில் உள்ள சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு உச்ச நீதி மன்றத் திற்கு மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது உயர்நீதி மன்றத் தின் தீர்ப்பு செல்லாது என்று அறிவிக்க வேண்டுமென்று சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போயிருக்கிறார்கள். அதுவரையில் யார் எம்.எல்.ஏ.? என்று ஒரு 'finding' கொடுத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் தான் எம்.எல்.ஏ. என்று தீர்ப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் தோல்வியற்றவர் தன்னை எம்.எல்.ஏ. என்று போட்டுக் கொள்ளலாமா? சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே வழக்கு இருக்கிறது.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): உறுப்பினர் சிக்கிரமாக முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்னும் 2 நிமிடங்களில் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: எம்.எல்.ஏ. ஆக இல்லாத ஒருவர் தன்னை எம்.எல்.ஏ. என்று போட்டுக்கொள்ளலாமா என்பது தான் இப்போது பிரச்சினை.

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்: மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்களே இங்கே இப்படிக் குறிப்பிட்டாலும், இரண்டு பேரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். நீதி மன்றங்களின் தீர்ப்பின்படி, ஆனால் இப்பொழுது ஒருவர் மட்டுமே உட்காரலாம். அதுதான் நிலை.

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அடுத்து நமது மேதகு ஆளுநர் அவர்களின் உரையில் தமிழ் ஆசிரியர்களின் மீதும், தமிழ் கற்றவர்கள்—அதிலும் குறிப்பாக வெளிமாநிலங்களில் தமிழ் பயின்றவர்கள் மீதும் மிகச் சிறப்பான முறையில் கவனம் செலுத்தப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் மிகவும் பாராட்டி வரவேற்கிறேன். ஆனால் சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், அங்கே உள்ள தமிழ் ஆசிரியர்களின் சங்கத் தலைவர் 5—9—1978 அன்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும், மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் ஒரு கோரிக்கை மனு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதிலே சேலம் மாவட்டத்தில் இருக்கிற தலைமைக் கல்வி அதிகாரி அவர்கள் மிகவும் முறை கேடாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என்றும், காரண காரியமின்றி, கால் பந்தாட்டத்தில் உதைபடும் பந்து போல ஆசிரியர்கள் மாற்றப்படுகிறார்கள் என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், நாமக்கல்வில் ஹையர் செகண்டரி என்னும் மேல்நிலைப் பள்ளி வந்திருக்கிறது. அந்தப் பள்ளி ஒன்றில் முதலில் தமிழ்ப் புலவர் படிப்புப் படித்துப் பட்டம் பெற்று, பிறகு எம்.ஏ., படித்து, பிறகு பி.டி., படித்தவர் ஒருவர் போடப்பட்டார். அதற்குப் பிறகு ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக பி.ஏ., சரித்திரம் படித்தவர், பின்னாலே தமிழ் எம்.ஏ., படித்தவர் போடப்பட்டு, இங்கே பணியாற்றிய ஆசிரியர் எருமைப்பட்டிக்கு மாற்றப்படுகிறார். இந்த ஆசிரியரை நாமக்கல்லுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக மூன்று ஆசிரியர்கள் சமூகசியாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது சேலம் மாவட்டத்தில் ஒரு சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சியாக நடைபெறுகிறது. இதை இந்த நேரத்தில் கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் இன்றைக்கு ஆசிரியர் சமூதாயத்தில் ஒரு வெறுப்பு உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாகத்தான் கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு இதை இப்போது கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றாலும் அங்கே இருக்கிற மக்களெல்லாம் பேசிக்கொள்வதை நான் காதாரக் கேட்கிறேன். அது என்னவென்றால், பெருந்தலைவர் திரு. காமராஜர் காலத்திலும் சரி, கலைஞர் கருணாநிதி காலத்திலும் சரி, தமிழ் நாட்டு அரசாங்க இயந்திரம் மிகவும் துரிதமாகச் செயல்பட்டது, அரசாங்க இயந்திரம் துரிதமாக முடிக்கி விடப்பட்டது ; ஆனால் இன்றைக்கு அந்த அரசாங்க இயந்திரம் முடக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று மக்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள். இதற்கு உதாரணமாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எங்கள் பக்கத்தில் சேந்தமங்கலத்தில் 3 டாக்டர்கள் கொண்ட ஒரு மருத்துவ மனை உண்டு. அதில் 2 டாக்டர்கள் ஆண் டாக்டர்கள். ஒருவர் பெண் டாக்டர். அந்தப் பெண் டாக்டரை

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

மாற்றி 3 மாதமாகிறது. இதுவரையில் அங்கே வேறு ஒரு பெண் டாக்டர் போடப்படவில்லை. இந்த நிலையில் அந்தப் பகுதியில் உள்ள பெண்கள் எங்கே போய் மருத்துவம் செய்துகொள்வார்கள்? அங்கே ஆண் டாக்டர்கள்தான் பணியாற்றி வருகிறார்கள். பிரசவ கேஸ்கள் எங்கே போவது? இப்படிச் சாதாரண விஷயங்களில்கூட மிகுந்த காலதாமதம் ஏற்படுவதைப் பார்த்துத் தான் மக்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொள்கிறார்கள். இதன் காரணமாக பொது மக்களிடத்தில் ஒருவகையான சஞ்சலம், பீதி ஏற்படுகிறது. இதைப் பல்வேறு இடங்களில் கேட்கிறபோது, இதையெல்லாம் முதலமைச்சர் அவர்கள் செய்கிறார்களா அல்லது பைல்ஸ் 'மூவ்' ஆகாமல் இருக்கின்றனவா என்று புரியவில்லை. எனவே மக்களிடத்தில் உண்டாகியிருக்கிற பீதியை, மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த அரசு தான் சொல்வதைச் செயலிலும் செய்ய வேண்டும் என்று கூறி, எனக்கு வாய்ப்பு அளித்த தலைவருக்கு நன்றிகூறி முடித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

(பிற்பகல் 5-50)

* THIRUMATHI MANDAKINI KRISHNAMOORTHY: Mr. Vice-Chairman, I would like to thank His Excellency the Governor for his very comprehensive address. After hearing the speeches of the hon. Members here, I thought I could also share my ideas with others. We have heard a lot about Prohibition Conference in Thanjavur. As the Vice-President of Tamil Nadu Prohibition Conference I thank Government for giving assistance to Prohibition Conferences and so also to the Thanjavur Conference. I think, we had not had any conference like the Thanjavur Conference before and it reminded me of the days when Gandhiji's programme of Prohibition was taken up. It was a sight; people in thousands had assembled there. The Orathanad scheme of implementation of Prohibition is an effective Prohibition programme which can be successfully carried out. I can say from my own experience that Prohibition is a must. In 1945 when I stayed in the village of Thiruvannamiyur for two years doing village uplift work, there was no Prohibition. The Police Chowkies then were full of Prohibition offences and also a lot of complaints about fights, murders and what not were daily reported. We, as social workers had to face a great onslaught of such attacks on individuals and on each other. After 1947, when Prohibition was re-introduced, I still continued the welfare work in Tiruvannamiyur and I found that after Prohibition was re-introduced, the village was a village of prosperity, the men were considerate to their wives, they would come home in time, take them to cinemas and their life was very happy as they became prosperous. We were very unhappy when Prohibition was lifted

[Thirumathi Mandakini Krishnamoorthi] [1978 செப்டம்பர் 7]

and it was the same Sarvodaya workers who did Satyagraha against its lifting. Thanjavur Conference also was initiated by Sarvodaya workers.

If we find ills in the implementation of Prohibition, it is because Prohibition was lifted in 1974. It was like a freedom given to people and they, not knowing the consequence like children, thought that they had the freedom to do what they liked. But if the effective law is there and if people are educated, I am quite confident that in Tamil Nadu, Prohibition will be a success again. Let us all join hands.

Sir, I also heard the concern of my male colleagues here about the safety of women. I would like to say that the days of chivalry have gone. Men are not what they were before and that is why we find the life of women unsafe nowadays. If our physical education programmes are effective and if women are given education in self-defence, I think we can protect ourselves. If men become the men of olden times, I think the crimes will definitely come down. I appeal to my colleagues that we should go back to those days of chivalry when men and women were equal and when women could walk about without fear. It is up to us to see that the law is properly enforced.

Sir, I have also to make an appeal about the eradication of obscenity that is found in literature. By the way in which women's photographs are demonstrated in film magazines and advertisements, one feels ashamed. If all that is put to an end, I think we will have a better Tamil Nadu and it is up to us to see that the prevention of obscenity is properly implemented. While I appreciate the concern shown by the hon. Members in this regard, it is up to us to see that it is implemented.

Sir, the year 1979 is the International Children's Year. I am sorry to say that in the Governor's Address no mention has been made about the children. I would like to say that the programme for children's welfare is very important. It could have been spelt out in the Governor's Address. We have different types of schools and different types of grants given to the destitute children. We know that the Certified Schools which are only about a dozen in number and which look after only about 3,000 children get Rs. 45 per child per month and grants are released monthly, whereas the 400 orphanages which come under the control of the Education Department and which look after about 60,000 children get as grant a mere Rs. 14 per child per month and it is released after a year

1978 செப்டம்பர் 7]

[Thirumathi Mandakini Krishnamoorthi]

after audit is over. I feel that this disparity should go from the International Children's Year. All children should be looked after alike and the system of giving grants has to be completely revamped.

I would like also to put forth a concrete suggestion. I do not want to frighten anybody. I would like to suggest that we should have a kind of agency to give loans to these welfare organisations to help them to construct buildings. The Government may feel that after we take loan, we may later on appeal to the Government to convert the loan into grant. We do not want that to happen. We would like to have an agency which could give loans to these charitable organisations. Even schools get building grants from the Government. But these orphanages do not get any building grant. Then if people complain that the inmates of the orphanages are not properly housed, the institutions cannot be blamed for such a state of affairs. I would like to suggest that an agency could be formed at least during the coming International Year of Children and the Government can set apart some amount and that amount could be given to institutions for building better homes, as loans on a very reasonable rate of interest, that is, the differential rate of interest at 4 or 4½ per cent per annum; then we could house the inmates in proper building.

I am a non-political person, non-party person. I heard much about the language problem. I feel and I am as much against the imposition of Hindi as others. I also feel that we are all one nation and we are an integrated community. If we say that we are against Hindi, it is not the proper direction in which we are going. We are against the imposition of Hindi but not against Hindi. For your information I would like to tell you that there is only one State, Uttar Pradesh, where the people have their mother tongue as Hindi. All the people in the North in the other States do not speak Hindi and they have their own language. As such we should fight against the imposition of Hindi. I would also suggest that we should fight for making those people whose mother tongue is Hindi learn one South Indian language. That is the right direction. If we say that India is one integrated nation, we should follow a procedure whereby we are not divided. As a person who is not biased, I would like to assert that we are one integrated nation and that we should work in that particular direction. With these words, I thank the Chair for giving me this opportunity.

[1978 செப்டம்பர் 7]

* திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் உரையின்மீது நடைபெறும் விவாதத்தில் கலந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது குறித்து நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் அரசு கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுத்து, கிராமப்புற முன்னேற்றத்திற்கான திட்டங்களையெல்லாம் விளக்கியிருப்பது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

காந்தி அடிகள் சொன்னது இப்போது நிலைவுக்கு வருகிறது. “இன்று இந்தியாவிலுள்ள கிராமங்கள் எல்லாம் குப்பைக் கூளங்களாக, சாணி மேடுகளாக காட்சியளிக்கின்றன; இவைகள் எல்லாம் நாளை ஈடன் நகரத்து எழில் பூங்காக்களாக மாறவேண்டும்”. ஈடன் நகர எழில் பூங்காக்களாக நம் முடைய தமிழகத்தை, தமிழக கிராமங்களை எல்லாம் மாற்றவேண்டிய பொறுப்பை இந்த அரசு மிக விரைவாகச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று இந்த சமயத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது உணவு நிலைமை திருப்திகரமாக இருப்பது குறித்தும், விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருப்பதைக் குறித்தும் நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில், மேல்நிலைப் பள்ளிகள் பற்றி நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கிட்டத்தட்ட 1/3 பங்கு பள்ளிகளை இந்த மாநிலத்திலுள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 916 ஐ மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இதனால் கிராமப்புற மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு பெறுவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்காக மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும், இந்த அரசையும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இந்த மேல்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்பட்டதால், சமுதாய ரீதியாக ஒரு பிரச்சினையும், ஆசிரியர்கள் ரீதியாக சில பிரச்சினைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி நான் இங்கே எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். மேல்நிலைப்பள்ளிக்கு ஆசிரியர்கள் நியமனத் தகுதியாக அரசாணை எண் 1091-ல் சில குறிப்புகள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஆணையிலே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான குறிப்புகள் தரப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். உதாரணமாக மேல்நிலைத் தலைமை ஆசிரியர்கள். அதில் 3 விதமான ஜாதிகளை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். ஒன்று கெஜட்டட் மேல்நிலைத் தலைமை ஆசிரியர்கள். அவர்களுக்கு எம்.ஏ. படிப்பு தேவையில்லை. அடுத்து நான் கெஜட்டட் மேல்நிலைப்பள்ளித் தலைமையாசிரியர்கள். அவர்களுக்கு எம்.ஏ. படிப்பு வேண்டும். அடுத்தது, தனியார் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்கள். அவர்களுக்கு எம்.ஏ. படிப்பு தேவையில்லை. இப்படி பல்வேறுவிதமான தலைமை

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

ஆசிரியர்களை, பிரிவுகளை எல்லாம் உருவாக்குகின்ற வகையில் ஆணை இருக்கின்றது. அந்த அளவுக்கு அந்த ஆணை அமைந்திருக்கின்றது. அவர்களில் அனுபவம் உள்ளவர்கள், அறிவாற்றல் மிக்க தலைமை ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எம்.ஏ. படிப்பு இல்லை என்பதன் காரணமாக அவர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக ஆக முடியாது. அவர்களுடைய ஆற்றலையும், தகுதியையும் பயன்படுத்தி நம் கல்வித் தரம் உயர வேண்டும். இந்த நிலைமைகள் காரணமாக, நாம் கல்வித்தரத்தினை இழக்கின்ற சூழ்நிலை இருக்கின்றது. இந்த நிலைமையை மாற்றி கல்வித் தரத்தினை உயர்த்துகின்ற வகையில் செய்ய வேண்டும். இரு பாலரையும் திருப்திப்படுத்தும் வகையில், அனுபவம் மிக்க தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு வாய்ப்புக்களை உருவாக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்புகள் கிடைக்கும் வகையிலே இந்தப் பிரச்சினையை அரசு மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 6-00)

தமிழாசிரியர்களைப் போறுத்தும் இதே நிலைதான் இருக்கிறது. எம்.ஏ. பட்டம் பெறாமல், புலவர் பட்டம் மட்டும் பெற்ற தமிழாசிரியர்கள், ஆர்வமும், ஆற்றலும் பெற்ற தமிழாசிரியர்கள் எம்.ஏ. பட்டம் இல்லை என்பதால், மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் இடம் பெற முடியாமல் இருக்கிறது. இருக்கின்ற பதவிகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தைப் பணி மூப்பு அடிப்படையிலே ஒதுக்கினால், அவர்களுடைய நல்ல ஆற்றலையும், அறிவையும் நம்முடைய கல்வித் துறை பயன்படுத்திக் கொள்ள வாய்ப்பு உருவாகுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இது நடைமுறைக்கு ஒவ்வொரு என்பதை ஆராய வேண்டியதில்லை. இப்போதே கல்வித் துறையிலே அனுபவ அடிப்படையிலே சில பதவிகள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. வெளியிலே உள்ளவர்களுக்கென்று சில பதவிகள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. அதிகாரிகளாக இருப்பவர்களுக்கென்று ஒரு 'கோட்டா' ஒதுக்கப்படுகிறது. அந்த முறையில் ஆசிரியர்களுக்கும் ஆணை பிறப்பித்தால், அவர்கள் திருப்தியடைவார்கள். அதே சமயத்தில் மூத்த ஆசிரியர்களின் ஆற்றலையும் நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியுமென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் இரண்டுவிதமான ஊதியங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று, எம்.ஏ. படித்த ஆசிரியர்களுக்கென்றும், மற்றொன்று எம்.ஏ. படிக்காதவர்களுக்கென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரேவிதமான பணியைச் செய்கிறவர்களுக்கு ஒரேவிதமான ஊதியத்தை நிர்ணயிப்பது தான் சாலச் சிறந்தது என்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1978 செப்டம்பர் 7]

Equal pay for equal work

என்பது ஒரு தார்மிகக் கோட்பாடு. அந்தக் கோட்பாட்டைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. எம்.ஏ., எம்.எஸ்சி., பட்டம் பெறாத ஆசிரியர்களுக்கு குறுகிய காலப் பயிற்சி அளிப்பதன் மூலமாக மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் போதிக்க அவர்களைத் தகுதி உடையவர்களாக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட குறுகிய காலப் பயிற்சியை 3 மாதங்கள், அல்லது 6 மாதங்களுக்கு நம்முடைய கல்வித் துறையே கொடுத்து, அவர்களைத் தகுதி படைத்தவர்களாக மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எம்.ஏ., எம்.எஸ்சி., பட்டம் பெறாதவர்களுக்கு மாலை நேரக் கல்லூரிகளின் வாயிலாக வாய்ப்புக் கொடுத்தால்கூட, அவர்களால் படித்து முடிக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட வாய்ப்புகளை அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்க முடியாதென்ற நிலைமையை பல்கலைக் கழக நிர்வாகிகள் சொல்கிறார்கள். எனவே குறுகிய காலப் பயிற்சி மூலம் மேல்நிலை ஆசிரியர் தகுதியை மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மேல்நிலைக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், சமுதாய ரீதியாக ஒரு பிரச்சினை உருவாகியிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இப்போது 916 பள்ளிகள் மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது பாராட்ட வேண்டிய மிகப் பெரிய சாதனை. ஆனால் அதே சமயத்தில் இப்படிப்பட்ட மேல்நிலைப் பள்ளிகள் இல்லாத கிராமங்களில் ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே எழுத்தர் வேலைக்கு அல்லது டைப்பிஸ்ட் வேலைக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேறியிருக்க வேண்டுமென்பது விதிமுறை. ஆனால் இப்போது 916 மேல் நிலைப் பள்ளிகள் தவிர மற்ற இடங்களில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்பது எது என்பது குழப்பமாக இருக்கிறது. இப்போது இரண்டு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. இருக்கிறது. அதாவது 10 ஆண்டு ஒன்று, 12 ஆண்டு ஒன்று என்றிருக்கிறது. இனிமேல் நிச்சயமாக எழுத்தர், போன்ற வேலைகளுக்கு 12 ஆம் வகுப்பு படித்தவர்களைத்தான் தகுதி படைத்தவர்களென்று நம்முடைய துறைகள் முடிவு எடுக்குமெய்யொழிய, 10 ஆம் வகுப்பு படித்தவர்களை மதிக்கப் போவதில்லை. ஏற்கெனவே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்களுக்கு மதிப்பில்லை. எனவே கிராமங்களில் இருக்கிறவர்கள் மேல்நிலைக் கல்வி படிக்க வேறு இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே தங்களுடைய கிராமங்களிலேயே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள், வெளி இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டியிருப்பதால், அதாவது தமிழ் நாட்டில் படிக்கும் மாணவர்களில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் 12 ஆம் வகுப்பு படிக்க வெளியிடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு, அதனால் மிகப் பெரிய சமுதாயப் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்தில்

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. சி. சா. லெட்சுமிகாந்தன்]

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், அடுத்த கல்வி ஆண்டு முதல் அனைத்துப் பள்ளிகளையும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக மாற்றுவதற்கு, அப்படிச் செய்தால், இந்தச் சமுதாயப் பிரச்சினை இராது. ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினையும் ஏற்படாது. இப்போதே அரசு எந்தவிதமான நிதி நிபந்தனை யுடனும் பள்ளிகளை மாற்றி அமைக்கவில்லை. அதனால் அனைத்துப் பள்ளிக்கூடங் களையும் மேல் நிலைப் பள்ளிகளாக மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி மாற்றி அமைக்கப்பட்டால், 12 ஆண்டுகளும் அந்தந்தப் பள்ளிகளிலேயே படிக்க கிராமங்களில் உள்ள மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற் படும். இப்படிச் செய்வதைவிட மிகப் பெரிய கல்விப் புரட்சி இருக்க முடியாது. பிற மாநிலங்களுக்கு இப்போது நமது மாநிலம் வழி காட்டியாக இருப்பது போல், அனைத்துப் பள்ளிகளையும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக மாற்று வதிலும் வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் உரையிலே ஒரு வட்டம் பேருக்குக் கூடுதல் வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க திட்டங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை நான் பாராட்டு கிறேன். அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆனால் அதே சமயத்தில் வேலையில்லாமல் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு எந்த ஒரு வேலை வாய்ப்பும் இல்லா மல், அதைப்பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடாதது குறித்து நான் உண்மையிலேயே ஆசிரியர் என்ற முறையிலே வருத்தப்படுகிறேன். இன்று இடைநிலை ஆசிரியர் கள், 20 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், தமிழாசிரியர்கள் 10 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள், பயிற்சி பெற்று, வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இப்படி 30 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கும்போது, அவர்களுக்கு வேலை தர எந்தக் குறிப்பும் இல்லாதது குறித்து நான் வேதனைப் படுகிறேன். அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க அரசு மிக விரைவாக தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, முதியோர் கல்வியை மத்திய அரசு தானே ஏற்று, மாநில அரசுக்கு எந்த அதிகாரத்தையும் கொடுக்காமல், தானே செயல்படுத்தப் போவ தாக அறிவித்திருக்கிறது. இதைப் பொறுத்து மிக முக்கியமான பிரச்சினை ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். நான் பட்டப் படிப்பில், முதியோர் கல்வியை முதல் பாடமாக எடுத்து பயிற்சி பெற்றவன் என்பதாலும் சொல்கிறேன். இது மிகமிகக் கடினமான திட்டம். மத்திய அரசு இதைச் செயல்படுத்த எந்தவித மான அனுபவமும் இல்லாதவர்களிடம், வாலண்டரி ஏஜன்சிகள் (Voluntary Agencies)

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1978 செப்டம்பர் 7]

என்று சொல்லி, அவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட இருக்கிறது. இதனால் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். 3,000 ரூபாய், 5,000 ரூபாய் என்று வேலையற்ற ஆசிரியர் பயிற்சி பெருதவர்களிடமிருந்து லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு உனக்கு 'பிராஜக்ட் ஆபீசர்' (Project Officer) வேலை தருகிறோம், உனக்கு அசிஸ்டன்ட் பிராஜக்ட் ஆபீசர் (Assistant Project Officer) வேலை தருகிறோம், ஆசிரியர் வேலை தருகிறோம் என்று சொல்லும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னிடம் விவரங்கள் இருக்கின்றன. கொடுத்து எமாற்றுகிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மத்திய அரசின் நேரடிப் பார்வையில் அவை அமைக்கப்பட இருக்கின்றன.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : அதனால்தான் சொல்கிறேன். மத்திய அரசு நேரடிப் பார்வையில்விட அனுமதிக்கக்கூடாதென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கோடிக்கணக்கான மக்கள் வரிப் பணத்தை இப்படிச் செலவிட நம் முடைய மாநில அரசு அனுமதிக்கக் கூடாது. நம்முடைய மாநில உரிமையாக அதைப் பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, அந்த முதியோர் கல்வித் திட்டத்தில் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு வேலை தரலாமென்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்து, நர்சரிப் பள்ளிகளில் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைத்தான் நியமிக்க வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவந்தால், இப்படி வேலையில்லாமல் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை தரலாம். அரசிடம் அதிகாரம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்தை அரசு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்வித் துறை அதிகாரிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். கல்வி அமைச்சரவர்களிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அரசும் முதல்வரவர்களும், கல்வி அமைச்சரவர்களும் ஆசிரியர்கள் சமுதாயத்தின் மேல் காட்டும் அக்கறை, ஆர்வம் எங்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் இந்த ஆர்வத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக கல்வித் துறை அதிகாரிகள் இல்லை என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்த அளவுக்கு இங்கே ஆர்வம் இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு ஆர்வம் குறைவாக, நேர் எதிரிடையாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அதிகாரிகள் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்படியே அவர்களுடைய போக்கை அனுமதித்துக்கொண்டிருந்தால் எத்தனை கோடி ரூபாய்களைச் செலவழித்தாலும், ஆசிரியர்களுக்கு மனநிறைவு ஏற்படாதென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

லஞ்சத்தை ஒழிப்பதற்கான நடவடிக்கையைப்பற்றி ஆளுநர் உரையிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மேல் மட்டத்தில் லஞ்சம் ஒழிந்திருக்கலாம். ஆனால் குறிப்பாகக் கல்வித் துறையிலே சொல்கிறேன், மாவட்ட முதன்மைக்

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

(பிற்பகல் 6-10)

கல்வி அதிகாரிகளிடத்திலே இன்று லஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது. பல அதிகாரிப்பற்றி குற்றச்சாட்டுக்களை என்னால் சொல்ல முடியும். குறிப்பாக ஆசிரியர்களை மாறுதல் செய்யும்போது, ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை லஞ்சமாகப் பெற்றுக் கொண்டுதான் மாறுதலைச் செய்கிறார்கள். ஆண்டு ஊதிய உயர்வு அளிக்க வேண்டுமென்றாலும், வைப்பு நிதியிலிருந்து கடன் வழங்க வேண்டுமென்றாலும் உடனே இத்தனை ரூபாய் தர வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். நான் இதையெல்லாம் மாண்புமிகு கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்கான காரணம், இதை உடனடியாகப் போக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

என்னுடைய மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அதிகாரியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட குற்றச்சாட்டுக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களிடம் இதைப்பற்றிச் சொன்னபோது, அது புலனாய்வுத் துறையின் பரிசீலனையில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இது குறித்து உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்ததற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். இந்த அதிகாரிகள் புலனாய்வுத் துறையில் உள்ளவர்களையே ஏமாற்றக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவர்கள். புலனாய்வுத் துறையிலிருந்து எப்படித் தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு, வாய்க்குற பணத்தை நிறைவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(மாற்றுத் தலைவர் மணி அடித்தார்)

நான் முதலாகப் பேசுவதால் தயவு செய்து

மாற்றுத்தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): உறுப்பினர் அவர்கள் அவசரமாகப் பேச வேண்டுமென்று சொன்னார்களே.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அதே சமயத்தில் சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்களையும் சொல்ல வேண்டும். தென்னா காடு மர்வட்டத்திலே இரண்டு ஆசிரியர்கள் இறந்துவிட்டார்கள். விவரத்தை நான் அவை முடிந்த பிறகு கல்வியமைச்சர் அவர்களிடத்திலே குறிப்பு தர

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1978 சேப்டம்பர் 7]

விருக்கிறேன். அவர்களுக்குக் குடும்ப நல நிதியிலிருந்து பத்தாயிரம் ரூபாய் தரப்படவில்லை. அவர்கள் சென்ற ஆண்டு இறந்தார்கள். அண்மையிலே அவருடைய குடும்பத்தினர் என்னைச் சந்தித்தபோது, “இதற்காக லஞ்சமாக 500 ரூபாயை, குறிப்பிட்ட, சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி கேட்கிறார்” என்று சொன்னார். அதைக் கேட்கும்போது, என்னால் என்னுடைய உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இறந்து போனவருடைய குடும்பத்தினரின் நலனுக்காக உதவி செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கையில், “எரிகிற வீட்டிலே பிடுங்குகிற வரையில் ஆதாயம்” என்பதைப் போல அதிலேயிருந்து 500 ரூபாயைக் கொடுத்தால்தான், சாங்ஷன் செய்வேன் என்று அந்த அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள் என்றால், இது எவ்வளவு கேவலமானது? இன்னொன்று, மாறுதல் என்று சொல்லும்போதே, ஒரு குறிப்பிட்ட ரேட்டை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதிலே மேலவை உறுப்பினர்களோ, பேரவை உறுப்பினர்களோ தலையிட்டால் அந்த அதிகாரிகள் அவர்களுடைய வருமானத்திற்கு நாங்கள் குறுக்கே நிற்கிறோம் என்று நினைத்துப் புகார் செய்கிறார்கள்.

என்னுடைய மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அதிகாரி ஜூன் மாதத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் அரசாணையை மீறியிருக்கிறார் என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தேன் என்பதற்காக அந்தக் கல்வித் துறை அதிகாரி “நிர்வாகத்தில் தலையிடுகிறார்கள் என்று முதல்வர் அவர்களிடத்தில் புகார் செய்யப்போகிறேன்” என்று இன்னொரு பள்ளிக்கூடத்திலே போய் சொல்லியிருக்கிறார். அங்கிருந்த ஆசிரியர்கள் இங்கே வந்து என்னிடத்திலே சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட முறையில் அரசு ஆணைகள் மிகத் தெளிவாக இருந்தும், அதை அந்த அதிகாரி மீறுகிறார் என்று நான் சில ஆதாரத்தோடு நிரூபித்துவிட்டதன் காரணமாக, உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட பிறகு, அவர் என் மீது புகார் செய்வேன் என்று என்னை அச்சுறுத்துகிறார். அவர் என்னையே அப்படி அச்சுறுத்துகிறார் என்றால், மற்ற ஆசிரியர்களை எவ்வளவு பயமுறுத்துவார் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கணவனும், மனைவியும் ஓரிடத்திலே பணிபுரிவதைப் பற்றி அன்றே சொன்னேன். இது குறித்து அரசாணை எண் எம்.எஸ். 930, பெர்சனல் அண்டு அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ரிஃபார்ம்ஸ் டிப்பார்ட்மெண்ட். (Personnel and Administrative Reforms Department)

நாள் 26—7—1977-ல் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

“As for cases where either spouse is in service other than in State Government or Local Body Service, the desirability of husband and wife being in the same place should to the extent possible be taken into account in making transfers.”

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

“ஆக அரசுத் துறையில் கணவனும், வேறு துறையில் மனைவியும் இருந்தாலும், அதையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்” என்று தெளிவாக அரசாங்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அப்படிச் செய்வதில்லை. இதைப்பற்றி நான் கேள்வி நேரத்தின்போதே சொன்னேன். இதைப் பின்பற்றினால் ஆசிரியர்கள் நேரிடையாக விண்ணப்பங்களை அனுப்பியும், அவர்கள் பற்றி ஏராளமான குற்றச்சாட்டுக்கள் பல ஆசிரியர்களிடமிருந்து வந்திருக்கின்றன. ‘டிசான்ஸ்பர்’ செய்ய முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகள் தயக்கம் காட்டுவதில் உள்ள இரகசியம் என்ன என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. முடியாது என்று சொல்வதற்குக் காரணம் என்ன? செய்துதான் ஆக வேண்டுமென்று ஆணை இருக்கிறது, ஆனால் ஆணை மதிக்கப்படுவதில்லை இதற்கான ஆதாரங்களை இங்கே குவியல் குவியலாக எடுத்து வந்திருக்கிறேன்.

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் திமிறி என்ற ஊரில் உள்ள மேல் நிலைப் பள்ளியில் சென்ற மாதம் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஒரு ஆசிரியருடைய மனைவி தொலை தூரத்திலுள்ள வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். அந்தப் பள்ளிக்கு முதன்மைக் கல்வி அலுவலர் வந்திருக்கிறார். அப்போது ஆசிரியர்களிடம் ஏதேனும் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றனவா என்று கேட்டார். பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர், தன்னுடைய மனைவி மாற்றப்பட்டதைக் குறித்துச் சொல்லி தயவு செய்து உடனே அவளை அருகில் மாற்றித் தருமாறு கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு அதிகாரி, “நீங்கள் வேண்டுமானால் இருவரும் தினமும் ஒரு இடத்தில் தங்கி பஸ்ஸில் போங்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு அவர், “பஸ் சார்ஜ் மாதம் ஒன்றுக்கு 300 ரூபாய் ஆகுமென்று” கணக்கை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு அந்த அதிகாரி “அப்படி உங்களுக்கு அதில் கஷ்டம் இருந்தால், பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டு வெளியே போங்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஆசிரியர் “ஒரு ஆர்டர் போட்டால் போகிறேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். பிறகு அந்த அதிகாரி, “யாரிடம் பேசுகிறாய், போடர் வெளியே கெட் அவுட்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்போது பக்கத்திலே சாட்சிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஊரில் உள்ளவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். தலைமையாசிரியர் இருந்திருக்கிறார். மற்ற ஆசிரியர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த ஆசிரியர் அதிர்ச்சியடைந்து போய், ‘தாண்டி’ (Thanks, Madam) என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்திருக்கிறார். ஏன் அந்த அதிகாரி இப்படி அவமரியாதையாகச் சொன்னார் என்பதற்கான காரணங்களை என்னால் விளக்க முடியவில்லை. பொதுவாக கல்வித் துறை அதிகாரிகள், பிரிட்டிஷ் காலத்தில் இருந்த தங்களுடைய மனோபாவத்தை இன்னும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை என்றுதான் பதில் சொல்ல முடிவதெனத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1978 செப்டம்பர் 7]

அரசிலே இருக்கக்கூடிய அமைச்சர்களைப் பார்த்து, மேலதிகாரிகளைப் பார்த்துக் கீழே உள்ள அதிகாரிகள் பயப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் நிர்வாகம் நல்ல முறையிலே நடைபெறும். ஆனால் இன்று கல்வித் துறை அதிகாரிகள் யாரைக் கண்டும் அஞ்சக்கூடிய நிலையில் இல்லை. அவர்களுக்கு அச்சம் ஏற்படுத்தக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மிகவும் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அரசாணை எண் எம். எஸ். 930-ஐப் பொறுத்த வரையில், அதை முழுமையாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கல்வித் துறை அதிகாரிகளுக்கு ஆணையிட வேண்டுமென்று மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களைப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தனியார் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில், மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களுக்கும் இந்த அரசுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த, இதயம் கனிந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியது கடமை. இன்றைய நிலையில் தனியார் பள்ளிகள் போட்டி அரசாங்கங்களாக, அரசாங்கத்திற்குச் சவால் விடுக்கிற அமைப்புகளாக, அரசாங்கத்தின் ஆணைகளை ஏற்று மாட்டோம் என்ற அளவில் செயல்படுகின்றன. தனியார் பள்ளிகளில் பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களின் பிரச்சினையைக் குறித்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமஸ் அவர்களும், நானும் ஒன்றும் தேதி இரவு மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரிடம் முறையிட்டபோது, உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து, உரிய அதிகாரிகளை அழைத்து ஒரே நாளில் அவர்கள் வேலையில் சேர்வதற்கான ஆணையைப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியதோடு அல்லாமல், இனிமேல் இப்படி அரசாணையை மதிக்காவிட்டால், அப்படி மதிக்காத தனியார் பள்ளியின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற குறிப்பையும் எழுதி ஆணையை வழங்குமாறு ஆணையிட்டதற்காக ஆசிரியர்கள் சமுதாயத்தின் சார்பாக மாண்புமிகு கல்வியமைச்சருக்கு மனமார்ந்த பாராட்டுதலையும், நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அந்த ஆணைக்கு எதிராக எப்படியெல்லாம் செயல்பட வேண்டுமென்று நம்முடைய அதிகாரிகளே தனியார் பள்ளிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு, கோர்ட்டில் அப்பீலின் மீது எப்படி வெற்றி பெறலாம் என்பதைப் பற்றி, நம்முடைய அதிகாரிகள்தான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்ட கல்வித் துறை அதிகாரிகள், “தனியார் பள்ளிகளை இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யப் போகும் போது நிர்வாகிகளுடைய வீட்டுக்குச் செல்வதோ அல்லது சொந்த முறையிலே சந்திப்பதோ கூடாது” என்ற ஆணையை வெளியிட்டால் தல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் கல்வித் துறை அதிகாரிகள் இன்ஸ்

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

பேக்ஷன் செய்வதற்கு முன், முதலிலே நிர்வாகத்தினரைப் பார்த்துப் பேசி வட்டம், அதற்குப் பிறகு பள்ளிக்கூடம் சென்று நிர்வாகத்திலே சில சலுகைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, ஆசிரியர்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதில்லை.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன் மணி அடித்தார்).

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மன்னிக்க வேண்டும். ஒரே, ஒரு நிமிடம். ஆகவே மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் மக்களுடைய குறைகளை வாரத்திற்கு ஒரு முறை கேட்டறிவதைப் போல, கல்வித் துறையிலும் பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் வாரத்திற்கு ஒரு நாள் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடத்திலே நேரிலே வந்து தங்களுடைய குறைகளைச் சொல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கான ஆணையையும் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அரசைக் கேட்டுக்

(பிற்பகல் 6.20)

கொள்ளுகிறேன். தனியார் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரை, ஆசிரியர்களுக்கு அஸ்ஸாம், கர்நாடகா, கேரளா போன்ற மாநிலங்களில் தகுந்த பணிப் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல பணிப் பாதுகாப்பைக் கொடுக்க, அந்தச் சட்டத்திலே உள்ள அம்சங்களை நம்முடைய மாநிலத்தில் தனியார் பள்ளிப் பணிப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் புகுத்தி, மாற்றியமைக்க அரசு நிச்சயம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக அரசுப் பள்ளிகள் இணைப்புப் பிரச்சினை நீண்ட நெடுங் காலமாக நிறைவேறவில்லை. 1-4-1970க்குப் பிறகு அரசுப் பள்ளிகளில் நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரை ஆணை பிறப்பிக்கப் பட்டம்கூட அது தள்ளிப் போடப்பட்டு வருகிறது. இவை குறித்து அரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விழுப்புரம் சம்பவம் என்னுடைய மாவட்டத்தில் நடைபெற்ற சம்பவமாதலால், ஒருசில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) : அவசரமாகப் போது வேண்டிய காரியத்தை மறந்து விட்டார்களா? நேரம் ஆகிவிட்டது. நிறையப் பேர் பேச இருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் பேசிவிட்டு உட்கார வேண்டும்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : ஆளுநர் உரையின் 15-வது பக்கத்தில் விழுப்புரம் சம்பவத்திற்கும் ஜாதிப் பிரச்சினைக்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருப்பதுபோல் வாசகங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அது அவ்வாறு இருக்கக்கூடாது. அங்கே உயிர் இழந்தவர்களுக்கு மட்டும் அனுதாபம் தெரி

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1978 செப்டம்பர் 7]

வித்திருக்கிறார்கள். அங்கு உயிர் இழப்பு மட்டும் ஏற்படவில்லை. ஏராளமான சொத்துக்களையும் இழந்திருக்கிறார்கள். சொத்துக்களை இழந்தவர்களுக்கும் அனுதாபம் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். கொலை செய்யும்பொழுதும், தீ வைக்கும் பொழுதும் ஒரே விதமான வெறிதான் ஏற்படுகிறது.

இன்றைய தினம் தமிழ் ஆர்வம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை மட்டும் சொல்லி இத்தோடு முடிக்கிறேன். தமிழ் ஆர்வம், தமிழ் மொழி வளர்ச்சி, தமிழ் பயிற்று மொழி என்று எல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். நாட்டிலே தமிழ் மொழி ஆர்வம் வளர்ந்திருக்கிறதா என்று கேட்டால், முழுமையான தமிழ் ஆர்வம் இன்றைய தினம் நாட்டிலே இல்லை என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தமிழ் பயிற்சி மொழி வகுப்பில் எத்தனை பேர் படிக்கிறார்கள்? மாணவர்கள் தமிழ் பயிற்று மொழி படிக்கத் தயங்குகிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். காரணம் உண்மையான தமிழ் ஆர்வம் நாட்டில் வளரவில்லை. தமிழை விஞ்ஞான மொழியாக வளர்க்கக்கூடிய ஒரு வசதியையும் வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தமிழ் பயிற்சி மொழியிலே படிக்க வேண்டுமென்று மாணவர்கள் விரும்புவது தமிழ் ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் எழும் எண்ணம் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருப்பவர்கள் தமிழ் பயிற்சி மொழி மூலம் படித்தால் நன்றாக விளங்கிக் கொள்ளலாம், அறிவு நன்றாகப் பெறலாம் என்ற அடிப்படையில்தான் மாணவர்கள் தமிழ் பயிற்சி மொழி மூலம் படிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். அப்படி நிறைய மாணவர்கள் சேர்ந்தும் இருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் ஆண்டுக்காண்டு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுதும் கூட ஆங்கில வகுப்பில் சேர்ந்த மாணவர்கள் பலர் தமிழில் படிக்க முன் வருகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் நாம் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: தமிழ் பயிற்சி மொழித் திட்டம் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசையும். காரணம் நானும் தமிழ் பயிற்சி மொழி மூலம் படித்தவன். ஆகவே மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரி, தமிழ் பயிற்சி மொழி மூலம் மாணவர்கள் படிக்கும் கருத்து நிச்சயம் வெற்றி பெற வேண்டும். அதற்கான சூழ்நிலையினை அரசு உருவாக்க வேண்டும். அதை விஞ்ஞான மொழியாக உருவாக்கக்கூடிய ஒரு நடவடிக்கையை அரசு உடனடியாக எடுக்க வேண்டும். பிற மொழிக் காரர்கள் நம்முடைய தமிழ் மொழியைக் குறுகிய காலத்தில், எளிதாகக் கற்றுக்

1978 சேப்டம்பர் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

கொள்ளக்கூடிய வகையில் வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் ஏற்படுத்தித் தரத் தக்க வகையில் தமிழ் அறிஞர்களைக் கொண்டு அதுபற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆளுநர் உரையையொட்டிப் பேசுகின்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு நன்றி செலுத்துகின்ற அதே நேரத்தில் கல்வித் துறையிலிருந்து வெளியிடப்படுகின்ற ஆணைகளிலே இருக்கின்ற பற்பல முரண்பாடுகளை நீக்க வேண்டுமென்றும், நகரசபைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய குறைபாடுகள் இது வரை தீர்க்கப்படவில்லை, அதைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றும், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் ஆசிரியர்களுடைய குறைகளையும் தீர்க்க வேண்டுமென்றும், பி.டி. பட்டம் பெற்ற இடைநிலை ஆசிரியர்களை பட்டதாரி ஆசிரியர்களாகப் பதவி உயர்வு செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு அமர்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

* திரு. நீலநாராயணன் : மேலவை மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மேன்மை தங்கிய ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களை இங்கே சொல்லுகின்ற வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி கூறுகின்றேன். ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி கூற வேண்டி என்னை இங்கே அழைத்தமைக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்றேன். ஆனால் எதை வைத்து ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி கூறுவது என்பது புரியவில்லை. சென்ற ஆண்டிலும் ஆளுநர் உரையின் மீது பேசினோம். இந்த ஆண்டிலும் பேசுகின்றோம். சென்ற ஆண்டு என்னென்ன வாக்குறுதிகளை ஆளுநர் உரையிலே இந்த அரசு அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்திருந்ததோ அதே வாக்குறுதிகளை இந்த ஆண்டிலும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு ஆளுநர் உரையிலே கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் தெளிவாய் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்குரிய புள்ளி விவரங்கள் இந்த உரையிலே இருக்கின்றனவா என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தேன்; இடைக்கவிலலை. எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இந்த வாக்குறுதி வழங்குவது குறித்து இங்கே தெளிவாக விரிவாக எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் இந்த மன்றத்திற்கு ஒன்றை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். சென்ற ஆளுநர் உரையின்போது ஒன்றை புதுமையான ஒன்று என்று திட்டவட்டமாகச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். இந்த அரசு பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து கடந்த ஓராண்டு காலமாக எந்தப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, எந்தத் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, எந்தக் கருத்துக்களை பொது மக்கள் மத்தியிலே எடுத்து வைத்தாலும் சரி, அதன் அடிப்படையில் கிராம மக்களுக்கு நன்மை செய்வது, கிராம மக்களுக்கு வேண்டிய தொழில் வளர்ச்சியை அமைப்பது போன்ற பிரச்சினை

[திரு. நீலநாராயணன்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

களில் வாக்குறுதிகளைத் தரத் தவறியதில்லை. ஆனால் கொடுத்திருந்த வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றனவா, எந்த அளவு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் மிகப் பணிவன்போடு இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நிலப்படை என்று ஒன்று அமைய இருக்கிறது, அது கிராமப்புறத்திலே இருக்கின்ற வாலிபர்களுக்கு, இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிக்கும் என்று சொல்லியிருந்தார்கள். 'லான்ட் ஆர்மி' என்ற பெயரில் மிக அற்புதமாக வேலை வாய்ப்பைத் தருவதற்கு இந்த அரசு புதுமையான ஒரு கண்டுபிடிப்பாக அந்த நிறுவனத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டப் பட்டது. எந்தக் கருத்தோடு இந்த அரசு இந்த நிலப் படையை உருவாக்கி இருக்கிறார்களோ அதே எண்ணத்தின் அடிப்படையில் தான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சீரணியை உருவாக்கினார்கள். அந்தச் சீரணியை அவர்கள் புறக்கணித்து விட்டு, "இன்றையதினம் நிலப்படையை நாங்கள் உருவாக்குகிறோம், அதுவும் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்ற கிராமப்புற மக்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக நாங்கள் அதை அமைக்கின்றோம்" என்று அன்றையதினம் சுட்டிக் காட்டினார்கள். சீரணிக்கு நிலப்படை எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது; அவ்வளவுதான். ஆனால் வியாக்கியானங்கள் எதுவாக இருந்தாலும் சரி, நிலப்படையாக இருந்தாலும் சரி, சீரணியாக இருந்தாலும் சரி, வேலையற்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்குமா? கிராமப்புறங்களில் அதிகப்படியான வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் ஏற்படுமா? அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருந்தால், பெயர் எதுவாக இருந்தாலும் சரி, ஏற்றுக்கொள்வதில் தயக்கம் வேண்டாம் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் அன்றையதினம் நாங்கள் வாளாவிருந்தோம். ஓய்வு நேரத்தை நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கின்ற பல இளைஞர்கள், பட்டதாரிகள், ஆசிரியப் பெருமக்கள், வாலிபர்கள் வினாக்கி விடுகின்றார்கள். ஆகவே அந்த ஓய்வு நேரத்தில் அவர்களுடைய அறிவை, உழைப்பை நாட்டுக்கு நல்க வேண்டும், அதன் மூலமாக இந்த நாட்டுக்கு நல்ல வாய்ப்புகளைத் தேடித் தர முடியும் என்ற நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையில் தான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அன்றைய தினம் சீரணியை உருவாக்கினார்கள். அதை இன்றையதினம் ஆளுகின்றவர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். சீரணியை ஆரம்பித்து வைத்துப் பேசுகின்றபோது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அன்றையதினம் ஒன்றை மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். "உழைக்கும் கரங்களை நம்பி புது உலகம் உருவாகுது - தம்பி" என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தெளிவாய் சொன்னார்கள். அந்தப் புது உலகம் இன்றையதினம் எங்கே இருக்கிறது? அன்று அண்ணா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட அந்தப் புது உலகை இன்றையதினம் அண்ணா பெயரால் ஆட்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கிற இந்த அரசு புதை குழிக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாகத் தந்த நிலப்படை இப்போது எங்கே

1978 செப்டம்பர் 7]

[திரு. நீலநாராயணன்]

இருக்கின்றது என்று கேட்டால், பதில் இல்லை. இப்படி ஒவ்வொரு வாக்குறுதியைப் பொறுத்தவரையிலும், இந்த அரசு இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எதற்காக நான் இதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன் என்றால், இந்த ஆளுநர் உரையில் கூட கிராமப்புற மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு குறித்து ஒரு புதிய திட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கின்றோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அனகாபுத்தூர் திரு. சி. ராமலிங்கம் கூட இங்கே அதைச் சுட்டிக் காட்டினார். காதி போர்டானது 'காதி அன்ட் வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ்' என்ற பெயரில் நல்ல முறையிலே ஒரே போர்டாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதை இரண்டு கூறுகப் பிரித்து, தனித் தனியாக ஆக்கி, அதன் மூலமாக வேலைவாய்ப்பை அதிகப்படுத்தி கதர் உற்பத்தியை வளப்படுத்துவது தான் அரசின் நோக்கம் என்று உறுப்பினர் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆளுநர் உரையிலும் அது எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி இந்த அவையிலே இருக்கின்ற காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். எனக்கும் ஓரளவு தெரியும் என்பதால், நான் இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். முதன் முதலில் கதர் போர்ட் என்று ஒன்றுதான் இருந்தது. கதர் போர்ட் தனித்திருந்ததால், அது வளர்ச்சி பெற மார்க்கம் இல்லை. அது நஷ்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் காரணம் காட்டி அதை நிறுத்தி விடக் கூடாது, அதற்கு ஒரு வழிவகை காண வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையில், பலர் கூடிப் பேசி ஒரு முடிவு செய்தார்கள். என்னுடைய நினைவு சரியாக இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன்—1960 ஆம் ஆண்டிலே இரண்டையும் அதாவது கதரையும் கிராமக் கைத்தொழிலையும் ஒன்றாக இணைத்து, அந்த போர்டை உருவாக்கினார்கள். காதி அன்ட் வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ் போர்டு உருவாயிற்று.

(பிற்பகல் 6.30)

இன்றைய தினம் அந்த போர்டு பழையபடி இரண்டாகப் பிரிவுப் பட்டிருக்கிறது. கதர் உற்பத்தியின் நிலைமை என்ன? பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நல்லதொரு திட்டத்திற்காக சீரணி கொண்டு வந்ததாகச் சொன்னேன். அதைப்போல் காந்தியடிகள் கதரை வியாபார நோக்கத் திற்காகவோ, விளம்பரத்திற்காகவோ, பொருளாதாரத்திற்காகவோ இந்த நாட்டில் பரப்பவில்லை. தேசிய எழுச்சியை ஊட்டுவதற்காக அதேசி எண்ணம் இந்த நாட்டில் பரவவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் கதர் உற்பத்தியை அன்று கொண்டு வந்தார். அந்தத் தொழிலுக்கு என்ன விலை கொடுத்தாலும்

[திரு. நீலநாராயணன்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

விட்டுவிடக் கூடாது என்று அன்றிருந்த அரசு முட்டுக் கொடுத்தது. இன்றைய நிலைமை எதிர்காலத்தில் எப்படியிருக்குமோ, சீரணிக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற சந்தேகம்தான் வருகிறது.

இந்த உரையில் எது இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், இந்த உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்த உறுப்பினர் புலவர் புலமைப் பித்தன் அவர்கள் மிக அழகாக தன்னுடைய புலமைத் திறனை வெளிப்படுத்திப் பேசுகிற பொழுது இந்தத் திணிப்பை எதிர்த்து இந்த உரையில் பேசப்பட்டிருக்கிறதே, அதைப் பாராட்ட மனம் இல்லையா என்ற கேள்வியை எழுப்பினார். அத்துடன் விட்டிருந்தால், சந்தோஷப்பட்டிருக்கலாம். இது வரையில் கவர்னர் உரையில் அப்படிப்பட்ட நிலைமை இல்லாத காரணத்தால், அதைப் பாராட்டியிருக்கலாம். ஆனால் இந்திக்கு சம்பந்தம் இல்லாத பத்திரிகை எல்லாம் இந்தச் செய்தியைக் கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசுரித்துள்ளன. இந்தி எதிர்ப்புக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்று தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிற பத்திரிகை இந்தச் செய்தியை இருட்டடிப்பு செய்தது ஏன் என்று கேட்டார். அந்தப் பத்திரிகை எது என்பதை மன்றம் புரிந்து கொண்டிருக்கும். புலவர் புலமைப்பித்தன் அவர்களும் புரிந்து கொண்டிருப்பார். ஏன் அவர்கள் போடவில்லை என்று இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூற வேண்டியது லட்சிய வாதிக்குடைய கடமையாகும். அண்ணா தி. மு. கழகத்தின் இந்தி எதிர்ப்புக் குரலிலே சுருதி பேதம் இருப்பதாக நாங்கள் சந்தேகப்படுகிறோம். “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்டினும் அப்பொருள் மெய்பொருள் காண்பது அறிவு” என்று கூறிய வள்ளுவரை வாதத்திற்கு அழைத்தார்.

புலவர் புலமைப்பித்தன் : வள்ளுவரை வாதத்திற்கு அழைக்கவில்லை எடுத்துக் காட்டுக்கு அழைத்தேன்.

திரு. நீலநாராயணன் : வள்ளுவரை சாட்சிக்கு அழைத்தார் என்றே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதே வள்ளுவரை வைத்துத்தான் நான் பேசுகிறேன். ஆளும் கட்சிக் குரலாக பரிணமித்திருக்கிற இந்தி எதிர்ப்புக் கொள்கையில் உள்ள உண்மை நிலை என்ன? இவற்றை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும், ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், 1976-ல் இதே குரலில் இந்தியை ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். 1978-லும் பேசியிருக்கிறார்கள். அன்றைக்குப் பேசியது என்ன? இன்றைக்கு இந்த மன்றத்தில் பேசுவது என்ன? அன்று இந்தியை வாழ்க என்று கூறியவர்கள் இன்றைக்கு இந்திக்கு நாங்கள்

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. நீலநாராயணன்]

எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறோம் என்று முரசு கொட்டினால், அந்த இரட்டை நாக்குபற்றி உண்மையிலேயே சந்தேகப்படுகிறோம். 'முரசொலி' பத்திரிகை ஏன் வெளியிடவில்லை என்று கேட்கிறபொழுது, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு முறை பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுக்குக் காட்டிய உதாரணத்தை இங்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் புலவர் புலமைப்பித்தன் அவர்கள், "உயர்ந்த கோபுரங்கள், தாழ்ந்த உள்ளங்கள்" என்று வேதனையோடு சுட்டிக் காட்டினார்கள். தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தின் மூலமாக ஒரு உண்மையைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அந்த உதாரணம், நிச்சயமாக இந்த விஷயத்தில் பொருந்தி வரக்கூடிய ஒன்று அல்ல. 'முரசொலி' ஏடு லட்சிய வாதிகளால் லட்சிய வாதிகளுக்காக நடத்தப்படுகிற லட்சிய ஏடு. அதில் இரட்டை நாக்கு படைத்தவர்களுடைய சாகச வார்த்தைகள் இடம் பெருதது ஆச்சரியமல்ல, என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உறுப்பினர் மற்றொன்றைச் சொன்னார்கள். அது எங்கள் சந்தேகத்தை மேலும் வளர்க்கிறது. "அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த நாட்டை ஆளுகிற வரை இந்திக்கு இந்த நாட்டில் இடமில்லை" என்று அடித்துக் கூறினார். அதுதான் எங்களுக்குச் சந்தேகத்தைக் கிளப்புகிறது. ஆளும் கட்சியாக இருக்கிற வரை என்றால், அதுவரைதான் இந்த நாட்டில் இந்திக்கு இடமில்லையா? ஒருவேளை அண்ணா தி.மு.க. ஆளும் கட்சியாக இல்லாவிட்டால் அந்த நிலை ஏற்பட்டால் ஆளும் கட்சியின் நிலை என்ன? அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்தியை ஆதரித்துவிடுவார்களா? ஆனால் தி.மு.க.வின் நிலை அப்படியல்ல. ஆளும் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி எதிர்க் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி இரண்டும் இல்லாமல் அடக்கு முறைக்கு ஆட்பட்டிருந்தாலும் சரி இந்தியை எதிர்ப்பதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை என்று கூறி அமைகிறேன். வணக்கம்.

புலவர் புலமைப்பித்தன் : இந்த ஆட்சி தமிழுக்கு அரணாக இருக்குமென்று சொன்னேன். இந்த ஆட்சி இருக்கிற வரையில் இந்தி னுழைய முடியாதது, அதற்கு ஆதரவு தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டே, என்னுடைய அருமை அண்ணன் திரு. நீல நாராயணன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சாகையிலும் தமிழ் படித்துச் சாகவேண்டும், எனது சாம்பல் தமிழ் மனந்து வேகவேண்டும் என்பதை லட்சியமாகக் கொண்டிருக்கிறவருடைய அணியில் இருக்கிற எங்கள் நாடி நரம்புகளிலும் அதுவே லட்சியமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு உள்ளதைவிட நூறு மடங்கு அதிகமான உணர்வும் லட்சியப் பிடிப்பும் எங்களுக்கு இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. நீலநாராயணன் : தனிப்பட்டவர்களைப்பற்றிப் பேசவில்லை. கட்சியின் பிரச்சினையைத்தான் சொன்னேன்.

புலவர் புலமைப்பித்தன் : அந்த வழக்கம் எங்களிடம் இல்லை.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : இங்கே நடைபெறுகிற வாதம் அங்கத்தினர்கள் என்கிற நிலையிலிருந்து அண்ணன் தம்பி உறவு முறைக்கு மாறியிருக்கிறது. அவற்றை வேறு இடத்தில் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

* திரு. ஆ. நல்லசிவம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நான் சார்ந்துள்ள மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்பில் கவர்னர் உரையின் மீது சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். முதலில் இந்த அறிக்கையில் உள்ள சில வரவேற்கத்தக்க அம்சங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். என்னுடைய விமர்சனங்களைப் பிறகு கூறுகிறேன்.

மாநிலத்திற்கு அதிக நிதி ஆதாரங்கள் வேண்டுமென்ற பிரச்சினையில் இந்த ஆளுநர் உரையினை வரவேற்கிறேன். காரணம், மாநில சுயாட்சி என்ற பிரச்சினை இந்திய உப கண்டத்தில் நடைமுறைப் பிரச்சினையாக ஆகிவிட்ட சூழ்நிலையில், அதைப்பற்றி எந்தவிதமான விவாதமும் கூட நடத்தக் கூடாது என்று பாரதப் பிரதமர் கூறுகிற நேரத்தில், அதில் ஒரு பகுதியாக மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதியை ஒதுக்க வேண்டுமென்ற பிரச்சினையை ஆளும் கட்சிகளாப்பியிருப்பதற்காக நான் பாராட்டுகிறேன். நண்பர்கள் இந்தி எதிர்ப்பைப் பற்றிப் பேசினார்கள். உரையில் இந்தியை எதிர்க்கவில்லை, இந்தித் திணிப்பைத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றித்தான் பேசவேண்டும். நம் நாட்டில் 65 கோடி மக்களில் ஒரு கணிசமான பகுதி மக்கள் இந்தியில்தான் பேசுகிறார்கள். இந்தியை எதிர்க்கிறோம் என்றால், நம்மில் ஒரு பகுதியினரை எதிர்க்கிறோம் என்று அர்த்தம். நாம் எதிர்ப்பது இந்தித் திணிப்பைத்தான். அதைப்பற்றி இந்த அரசு முயற்சி எடுத்து அண்டை மாநிலங்களில் உள்ள முதலமைச்சர்களை அழைத்து. அவர்கள் ஒத்துழைப்பைத் தேடியிருப்பது குறித்துப் பாராட்டுகிறேன். தென்னாடு, வடநாடு என்று பார்க்க வேண்டிய தில்லை. அஸ்ஸாம், மேற்கு வங்காளம், பஞ்சாப் போன்றவற்றில்கூட இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துக் கருத்துக்கள் உருவாகியுள்ளன. இந்தி பேசாத மக்கள் இந்தியைத் திணிக்கக் கூடாது என்று குரல் எழுப்பினால், அதைத் தடுக்க முடியும்.

1978 செப்டம்பர் 7]

[திரு. ஆ. நல்லசிவம்]

(பிற்பகல் 6.40)

அடுத்து, ஓவர்சீஸ் எம்ப்ளாய்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் ஒன்று அமைக்க இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நமது நாட்டில்தான் நம்மால் வேலை கொடுக்க முடியவில்லை. இங்கே வேலையில்லாமல் வெளிநாடுகளுக்குப் போகிற போது, பாஸ்போர்ட் வாங்கித் தருகிறேன், விசா வாங்கித் தருகிறேன் என்று சொல்லி, பெரிய மோசடிகள் நடக்கின்றன. எனவே இப்படிப்பட்ட மோசடிகளைத் தடுக்க அரசு இந்தக் கார்ப்பரேஷனை அமைக்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

காமராஜர் பல்கலைக் கழகம் என்று பெயர் வைத்திருப்பதற்காக அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். காமராஜரைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் நாடு மிகவும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் உயர்நிலைக் கல்வி வரை இலவசக் கல்வியைத் தந்தவர் திரு. காமராஜர். அதே போல மேற்கு வங்கத்தில் காமராஜர் எட்சி ஆட்சி செய்திருந்தபோதிலும், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையிலுள்ள இடதுசாரி அணியின் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் அங்கே ஆரம்பக் கல்வியும், நடுத்தரக் கல்வியும் இலவசமாக ஆக்கப் பட்டன. அந்த அளவுக்கு தமிழகத்தில் இலவசக் கல்வி வழங்கிய திரு. காமராஜர் பெயரால் பல்கலைக் கழகம் பெயரிடப்பட்டது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

தொழில் நுட்பக் கழகம் அண்ணாத்துரை அவர்களின் பெயரால் தொடங்கப் பட்டிருப்பதையும் நான் வரவேற்கின்றேன். பாராட்டுகிறேன். இதற்காக எவ்வளவு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, எத்தனை கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி நான் இங்கே எண்ணிப் பார்க்க விரும்ப வில்லை. டெக்னலாஜிகல் டெவலப்மெண்ட் ஏற்பட இத்தகைய பல்கலைக் கழகம் பெரிதும் உதவியாக இருக்கும், ஒரு தூண்டுகோலாக அமையும் என்ற வகையில் இதனை வரவேற்கிறேன். இதன் காரணமாக டெக்னலாஜிகல் ஸ்டடிஸ், ஒவ்வொரு பொருளைப்பற்றியும் ஸ்பெஷலைஸ் செய்யும் நிலை ஆகியவை ஏற்படும். அதை ஒட்டி விவசாயத் துறைக்கு விரிவுபடுத்தும் நிலையும், தொழில் வளர்ச்சியும் ஏற்படும். எனவே இத்தகைய பல்கலைக் கழகம் ஒரு ஆரம்ப வித்தாக அமையும் என்ற வகையில் இதனைப் பாராட்டுகிறேன்.

[திரு. ஆ. நல்லசிவம்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வந்ததற்காகவும் இந்த அரசாங்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். அரசு கொடுத்த எல்லாக் கடன்களையும் வஜா பண்ண வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இருந்து வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற லேவாதேவிக் காரர்கள் கடன் கொடுத்து விவசாயிகளை ஒட்டாண்டிகளாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அத்தகைய விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதற்கு இதுவரை அரசாங்கம் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் தான் கொண்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வந்ததற்காக என்னுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

காவிரி நீர்ப் பிரச்சினையிலும், மேற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆற்றுத் தண்ணீரை கோவை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஆகிய மாவட்டங்களுக்குத் திருப்பி அவைகளை வளர்ச்சிப் பிரதேசங்களாக மாற்ற வேண்டும் என்று எடுத்துக் கொள்ளப்படும் முயற்சிகளுக்கு நான் பாராட்டுத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஆளுநர் உரையின்மீது எனக்கு இருக்கும் அடிப்படையான குறைபாடு, தமிழ் நாட்டில் பொருளாதார வளர்ச்சி, அதாவது ஒரு அடிப்படையான வளர்ச்சி மாற்றத்தை ஏற்படுத்த எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படாததாகும். இதை நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அடிப்படையான பொருளாதார வளர்ச்சி மாற்றத்தை தமிழ் நாடு அரசு மட்டும் செய்துவிட முடியாது. இந்திய நாட்டு அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து செயல்பட்டுத்தான் இதை உருவாக்க முடியும். இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், ஏற்கெனவே ஒரு நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பு இருந்து வருகிறது. அது இன்னும் மாற்றப்படாமலேயே இருக்கிறது. அதோடு ஒரு முதலாளித்துவ அமைப்பும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பே நீங்காத நிலையில் முதலாளித்துவ முறையின் சங்கடங்களும் சேர்ந்து இந்திய நாட்டுப் பொருளாதாரத்தில், சுதந்திரம் அடைந்து 31 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் ஒரு சிக்கலான நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் நான் கேட்டதெல்லாம் அடிப்படையான மாற்றத்தை நீங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதுகூட இல்லை. சில குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களையாவது செய்யக் கூடாதா என்றுதான் கேட்கிறேன். இதை ஏன் கேட்கிறேன் என்றால், விவசாயத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், பால் பெருக்குத் திட்டம், பட்டுப் பூச்சி வளர்ப்பு திட்டம் என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது பலன் கொடுக்காமல் இல்லை. ஆனால் அது 'fringe of the problem' என்பதைத் தான் தொடும். அதாவது பிரச்சினையின் விளிம்பைத்தான் தொடுமே தவிர, முழுமையாக பிரச்சினையைத் தீர்க்காது.

1978 செப்டம்பர் 7]

[திரு. ஆ. நல்லசிவம்]

மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் அவர்கள்கூட அண்மையில் பேசும்போது, நில உச்ச வரம்பைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நிலத்தை மறைத்து வைத்திருப்பவர்கள் அரசாங்கத்திடம் சொல்லி விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அரசாங்கம் நஷ்டஈடு எதுவும் கொடுக்காமல், அந்த நிலங்களை எல்லாம் பறிமுதல் செய்து விடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டு நிலச்சுவான்தார்கள் பணங்காட்டு நரிகள்; அவர்கள் இந்தச் சலசலப்புக்கு எல்லாம் அஞ்ச மாட்டார்கள்.

தமிழ் நாட்டில் காங்கிரஸ் ஆட்சியின்போது 30 ஏக்கர் உச்ச வரம்பாக வைக்கப்பட்டு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் அது 15 ஏக்கராகக் குறைக்கப்பட்ட பிறகும், அந்த அடிப்படையில் மிச்சம் இருக்கிற நிலங்களை எல்லாம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்காமல் எடுப்போம் என்று அரசாங்கத்திலிருந்து எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டும், அதுபற்றிய அறிவிப்பை இந்த அறிக்கையில் கூட இன்னும் எங்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. நிலச்சுவான்தார்கள் இந்த அரசாங்கத்தை சுப்ரீம் கோர்ட்டில் ஒரு கை பார்த்துக்கொள்கிறோம் என்று போவார்கள். ஆனால் அந்த அறிக்கையைக் கூட கொடுக்க மாட்டேன் என்கிற நீங்கள் எப்படி இந்த நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்யப் போகிறீர்கள் என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த வகையில் அரசாங்கத்திற்கு மேற்கு வங்க அரசாங்கத்தை உதாரணம் காட்ட விரும்புகிறேன். அங்கே காங்கிரஸ் ஆட்சியின்போது 25 ஏக்கர் உச்ச வரம்பாக வைக்கப்பட்டது. அதில் மிச்சமிருந்த நிலங்களை எடுக்க இப்போது முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. பிளாமி நிலங்களை எடுக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். அதேபோல நீங்களும் உச்ச வரம்புக்கு மேற்பட்ட நிலங்களைக் கைப்பற்றுவோம் என்று சொல்லாமல் போனால், கிராமத்தில் இருக்கிற மக்கள் உங்களை எப்படி நம்புவார்கள்? கிராமப்புறத்தில் எப்படி நீங்கள் மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முடியும்?

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): உறுப்பினர் அவர்கள் ஐந்து நிமிஷத்தில் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவம்: ஐந்து நிமிடங்கள் எனக்குப் போதாது. ஏழு மணி வரை பேசினாலும் முடியாது. நான் ஒரு கட்சியின் சார்பில் பேசுகிறேன். அதுவும் முதன் முறையாகப் பேசுகிறேன். எனவே எனக்கு அதிக நேரம் ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஆ. நல்லசிவம்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

அண்மையில் அமைச்சர் திரு. வீரப்பன் அவர்கள் பேசும்போது, மடத்து நிலங்களையும், கோயில் நிலங்களையும், டிரஸ்ட் நிலங்களையும் குத்தகைதாரர்களுக்கு 'அசைன்' (assign) செய்யமாட்டோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதில் மக்கள்தான் இறுதி முடிவு செய்ய வேண்டுமே தவிர, அரசாங்கம் இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், கோயிலுக்கும் மடங்களுக்கும் நிலம் எதற்கு? கோயிலுக்கு வேண்டுமென்றால், பக்தர்கள் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறார்கள். நடமாடும் கோயில்களாக இருக்கும் குத்தகைதாரர்களுக்கு இந்த நிலங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விவசாயக் கூலிகளுக்குக் கூலி உயர்வைப் பொறுத்தவரையில், கீழ்த் தஞ்சையில் மட்டும் அமுல்படுத்த இருப்பதாகத் தெரிகிறது. கீழ்த் தஞ்சையில் மட்டும் விவசாயக் கூலிகளுக்குக் கூலி உயர்வு என்றால், அவர்கள் மட்டும் தான் அங்கே போராடுகிறார்கள், அதனால் அவர்களுக்குக் கூலி உயர்வு கொடுப்பது போல் இருக்கிறது. இதன் காரணமாக பாக்கி உள்ள இடங்களில் கூலிகள் போராடவில்லை, எனவே அவர்களுக்குக் கூலி உயர்வு இல்லை என்றுதானே அர்த்தம். இது ஒரு தவறான அணுகுமுறை. கூலி உயர்வு என்பது எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் போராடும்போதும், என்.ஜி.ஓ.க்கள் போராடும்போதும், "நீங்கள் எல்லாம் மாதத்திற்கு ரூபாய் 250-க்கு மேல் ரூபாய் 300-க்கு மேல் சம்பளம் வாங்குகிறீர்கள். ஆனால் வறுமையின் எல்லைக் கோட்டிற்குக் கீழே சம்பாதிக்கிற கிராமப்புறத்து விவசாயக் கூலிகளுக்கு, விவசாயிகளுக்கு என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றி எண்ணிப் பார்க்க மாட்டேன் என்கிறீர்களே, அவர்களுக்குக் கூலி நிர்ணயம் செய்ய வேண்டாமா?" என்று கேட்கிறீர்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட விவசாயக் கூலிகளுக்குக் கூலி நிர்ணயம் செய்வதுபற்றி இந்த அறிக்கையில் ஒன்றும் பேசப்படவில்லையே, என்ன காரணம்? ஆர்கனைட்டாக ஒரு இயக்கம் வருகிறபோது, வறுமைக் கோட்டைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். ஆனால் உண்மையிலேயே 'வறுமைக் கோட்டிற்கு'க் கீழே இருந்து கஷ்டப்படுகிறவர்களைப்பற்றி அக்கறை காட்டுகிறீர்களா என்றால், இந்த அறிக்கையிலே அதைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடாது இருக்கிறீர்களே என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : தமிழகத்தின் மற்ற இடங்களில் உள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் கூலி நிர்ணயம் செய்ய கமிட்டி அமைப்பது பற்றி அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து விரைவில் முடிவெடுக்க இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. ஆ. நல்லசிவன்: விரைவில் என்றால், எப்போது என்பதுதான் கேள்வி. விரைவில் என்பதற்கு எத்தனையோ அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆர்கனைசுடு கிளாசாக போராடுகிறபோது, அவர்களுக்கு வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் விவசாயக் கூலிகளைப்பற்றிக் கூறி விடுகிறீர்கள். ஆனால் ஆர்கனைசுடு கிளாசாக இல்லாத விவசாயக் கூலிகளைப் பற்றி இங்கே அறிக்கையில் ஒன்றும் குறிப்பிட மறுக்கிறீர்கள். கூலி நிர்ணயம் செய்தால் மட்டும் போதாது. இந்தக் கூலியை வாங்க விவசாயத் தொழிலாளர்களிடத்தில் போதிய பேர சக்தி இல்லை. மேற்கு வங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், அங்கே கூலிகளுக்கு ஒரு நாளைக்கு இரண்டு கிலோ கோதுமையும் ஒரு ரூபாயும் கொடுக்கிறார்கள். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசாங்கத்திற்குத் தேவைப்படும் வேலையைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு மேலே யாராவது அவர்களை வேலைக்கு அழைத்தால், தினம் ரூபாய் 8 கூலி தருகிறாயா என்று கேட்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு பार्செயினிங் கெபாசிட் இருக்கிறது. வங்காளத்தில் உள்ள விவசாயிகளைப் போல், தமிழ் நாட்டில் உள்ள விவசாயிகளுக்கும் நான் ஒன்றுக்கு ஒரு படி அரிசியும் இரண்டு ரூபாயும் தரப்பட வேண்டும்.

நான் சி.ஐ.டி.யு. செகரட்டரியாக பலமுறை அதிகாரிகளையும் அமைச்சர்களையும் ஆர்கனைசுடு ஒர்க்கிங் கிளாஸ் சார்பாகச் சந்தித்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் 'பாவர்ட்டி லைன்'க்குக் கீழே உள்ளவர்களைப்பற்றிப் பேசுவார்கள். ஆனால் இங்கே ஆளுநர் அறிக்கையில் அதைப்பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவேதான் இனியும் நீங்கள் 'பாவர்ட்டி லைன்' பற்றிப் பேசுவதற்கு லாயக்கு இல்லை என்று சொல்கிறேன்.

அடுத்து ரூபாய் 500 முதல் ரூபாய் 1,000-க்குக் குறைவாக உள்ள கடன்கள் அனைத்தையும் ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ரூபாய் 10,000 வரை கடன் இருப்பவர்களைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் ரூபாய் 1,000 வரை வாங்கியுள்ள கடன்களை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல் நெல்லுக்கு குவிண்டாலுக்கு ரூபாய் 100 தர வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கு ஆதரவு காட்ட விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தாவிட்டால், இனிமேலும் கிராமப்புற மக்களின் கஷ்டங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. விவசாயிகள் என்று பெரும் நிலப் பிரபுக்கள் தங்களைப்பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் கூறுவது வயலிலே உழைக்கும் அந்த வர்க்கத்திற்கு உடனடியாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பதுதான்.

[திரு. ஆ. நல்லசிவம்]

[1978 செப்டம்பர் 7]

(பிற்பகல் 6.50)

அடுத்தபடியாக, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே, நான் சொல்ல விரும்புவது படித்த வேலையில்லாத மாணவர்களுக்கு, மேற்கு வங்காளத்திலும் கேரளாவிலும் செய்வதுபோல, ஒரு நிவாரணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். இங்கே தமிழ் நாட்டிலே சமுதாய வேலையிலே அவர்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்வது அவசியம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நாமும் மேற்கு வங்காளம், கேரள மாநிலத்தின் பாதையிலே நடக்க வேண்டும் என்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். சிறு தொழில்களுக்கு உதவி செய்வதை நான் வர வேற்கிறேன். நீங்கள் தற்காலத்திலே இருக்கிற இன்டஸ்ட்ரியல் கெபாசிட்டியை முழுக்க பயன்படுத்த ஏற்பாடு செய்தாலே போதும், டி.ஐ. சைக்கிள் ஸ்தாபனம் மூடிக் கிடக்கின்றது. அவர்களுக்கு வேலை வேண்டும் என்ற கோரிக்கை கிளப்பப்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சர் திரு. இராகவானந்தம் எழுந்து எதையோ சொல்ல விரும்புகிறார்கள். நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் பன்னினால் மட்டும் சமுதாயத்தில் உற்பத்தியைக் குறைத்து விட்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். எட்டு மாதம் 10 மாதம் உற்பத்தியில்லாமல் மூடிப் போட்டிருக்கிறார்கள், சமுதாயத்திற்கு துரோகம் செய்கிறார்கள் என்கிறார்கள். இவர்களைப்பற்றி இப்படிப் பிரச்சாரம் செய்கிறீர்களா? அவர்கள் மூடிப் போட்டிருக்கிறார்களே, அது துரோகம் இல்லையா? இதிலே class bias இருக்கிறதா இல்லையா? இருக்கிறது. அப்படி இல்லாவிட்டால் . . .

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: இந்த டி.ஐ. சைக்கிள்ஸ் பிரச்சினை சம்பந்தமாக, அதைத் திறப்பதுபற்றி இன்று பிற்பகல் 1-30 மணிக்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் பேச்சு வார்த்தை நடத்தினார் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவம்: பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தியது எனக்குத் தெரியும். ஏன் திறக்கவில்லை என்றுகூட நான் இப்போது உங்களைக் கேட்கவில்லை. சமூகத்திற்கு வேண்டிய உற்பத்தியை முதலாளிகள் கெடுக்கிறார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் எங்கேயாவது பேசியிருக்கிறார்களா? டிரான்ஸ்போர்ட் தொழிலாளர்கள் ஸ்டிரைக் செய்தால், அவர்கள் சமுதாயத்திற்கு துரோகம் செய்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இது ஒரு 'கிளாஸ் பயஸ்' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய கேள்வி நீங்கள் சிறுசிறு தொழில்கள் நிறுவ உதவுவதாகச் சொல்கிறீர்கள். இப்போது இருக்கின்ற இன்டஸ்ட்ரியல் கெபாசிட்டி ஒழுங்காக இருக்கின்றதா என்பதைப் பாருங்கள். அதற்கு ஏதாவது உத்தரவாதம் இருக்கிறதா? அதற்கு உத்தரவாதம் கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 7] [திரு. ஆ. நல்லசிவம்]

தொழிலாளர்கள் நலம் என்று சொல்ல வருகின்றபோது, இந்த அரசினுடைய கொள்கையைப்பற்றி இப்போது சில விஷயங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்கள் ஸ்ட்ரைக் நோட்டீஸ் கொடுக்கிறார்கள். அந்த நோட்டீஸை ஏன் கொடுக்கிறார்கள்? அப்படி ஸ்ட்ரைக் பண்ணினால்தான், அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் என்ன என்று கேட்பார்கள். இல்லாவிட்டால், கொடுப்பதை வாங்கிக்கொண்டு போ என்றுதான் சொல்வார்கள். தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யும் உரிமையை, அவர்கள் ஸ்ட்ரைக் செய்வதைத் தடை செய்து தமிழக அரசு சட்டமாகக் கொண்டுவந்தது சரியா என்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை ஆர்டினன்ஸ் போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஸ்ட்ரைக் முடிந்தவுடனே வழக்குகளைக்கூட வாபஸ் பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை ஏன் ஸ்டாப்டிடரி புக்கில் கொண்டுவர வேண்டும்? அப்படி தடைச் சட்டம் கொண்டு வருவது சரியல்ல. இப்படிச் செய்வதால் தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் அரசு கேட்ட பெயர் எடுக்க வேண்டியிருக்கும். முதலில் கேஸ்களைப் போடுகின்றார்கள். பிறகு அந்தக் கேஸ்களை எல்லாம் காலம் காழ்த்தி வாபஸ் வாங்குகின்றார்கள். அப்பேரவி போர்டின் விவாதம் செய்தபோது, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுகூட ரூபகம் வருகிறது. ஸ்ட்ரைக் நடந்தால் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையைத் தீர்த்து விடுகிறீர்கள். ஆனால் ஸ்ட்ரைக்கிலே பங்கு கொண்ட முக்கியமான ஊழியர்கள் மீது கேஸ் போடுகிறார்கள். ஒன்பது, 10 மாதங்கள் கோர்ட்டுக்கு இழுத்து அலைக்கழிக்கிறார்கள். கேஸ் போடுவது நியாயமானதுதான் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசு அப்படி எல்லாம் உத்தரவு போடலாமா என்று தான் கேட்கிறேன். எங்களுக்கு இதைப்பற்றி எடுத்திச் சொல்ல வேண்டிய கடமை இருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் எதற்காகச் செய்கிறார்கள்? தொழிலாளர்கள் ஸ்ட்ரைக் செய்தால் அவர்களுக்கு என்ன என்ன தொல்லைகள் வரும் என்பதைக் காட்டி இப்படிச் செய்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டிய நிலை, வேலை இழக்கக்கூடிய நிலை, சம்பள இழப்பு எல்லாம் ஏற்படும் என்று காட்டுகிறீர்கள். அவர்கள் மீது கேஸ் போட்டு கோர்ட்டுக்கு இழுத்து அலைக்கழிக்கிறீர்கள். இதுதான் சர்க்காருடைய கொள்கையா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வேலை நிறுத்தம் என்னும் ஆயத்தத்தைத் தொழிலாளர்கள் ஏன் பிரயோகிக்கிறார்கள்? அது இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்டியூன்ஸுக்கு இடம் இருக்கிறது. பிரச்சினைகள் தீர்ந்த பின்னருங்கூட தொழிலாளர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. வேலை நிறுத்தம் செய்தவர்கள் மீது இருக்கும் கேஸ்களை ஏன் வாபஸ் வாங்கப்படாமல் வைத்திருக்கிறீர்கள்? இப்படிச் செய்வதுதான் இந்த சர்க்காரின் கொள்கை என்று நாங்கள் சந்தேகப்பட்டால், அதிலே என்ன தவறு இருக்கிறது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[1978 செப்டம்பர் 7]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் கூறுவதுபோல், எந்த ஒரு வழக்கும் போடவில்லை. வன்முறையில் ஈடுபட்டவர்கள் மீது, பொதுச் சொத்திற்குச் சேதம் ஏற்படுத்தியவர்கள் மீது, அப்படிச் சேதம் ஏற்பட்ட இடத்தில்தான் வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவம் : லட்சுமி மெஷின் ஒர்க்ஸ் நிறுவனத்தில் எந்தவிதமான பலாத்காரம் நேர்த்ததற்கும் குறிப்பில்லை. அந்த நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த 900 சொச்சம் தொழிலாளர்கள் ஒன்பது மாதங்கள் கோர்ட்டுக்கு அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். கேஸ் போட்டு அவர்களை அலைக்கழிக்க வேண்டியது. அவர்கள் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல் இருந்தார்கள். ஒன்பது, பத்து மாத காலம் 900 சொச்சம் பேர்கள் கோர்ட்டுக்கு அலைந்திருக்கிறார்கள். இதுபோல் எலக்ட்ரிசிட்டி ஒர்க்ஸ்ஸ்க்கும் நடந்தது. தூத்துக்குடியிலே, ஈரோட்டிலே இருந்த தொழிலாளர்கள்கூட கோர்ட்டுக்கு அலைந்தார்கள். அவர்கள் மீது கேஸ் போடப்பட்டது. இதன் காரணமாக அவர்கள் கொஞ்ச காலம் வேலையில்லாமல் இருக்கட்டும், கொஞ்ச காலம் கோர்ட்டுக்கு அலைந்து கொண்டிருக்கட்டும், கொஞ்ச காலம் சம்பளமில்லாமல் இருக்கட்டும், அப்படியெல்லாம் இருந்தால்தான் அவர்களுக்குப் புத்தி வரும் என்று இருப்பது சரியல்ல என்பதைத்தான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : லட்சுமி மெஷின் ஒர்க்ஸ் தொழிலாளர்கள் 12 (3) ஒப்பந்தத்தை உடைப்பதற்கு என்று ஒன்றிரண்டு சங்கங்கள் சேர்ந்து போராட்டம் நடத்தின. பல்வேறு தொழிற் சங்கங்களில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். அதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். அவைகளைப் பரிசீலனை செய்து வழக்குகளை வாபஸ் வாங்குவதில் காலதாமதமாவது என்பது இயற்கை என்பதை நீங்கள் எல்லாம் ஒப்புக்கொள்வீர்கள். அந்த ஒப்பந்தத்தை உடைப்பதற்கு போராட்டம் நடந்தது. அது 12 (3) ஆக இருந்தாலும் சரி, 18 (1) ஆக இருந்தாலும் அது மதிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக இருக்கிறது. அது எப்படி இருந்தாலும், தொழிலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். டெலிபிரிண்டர் ஸ்தாபனம் விஷயத்தில்கூட நாம் பார்க்கிறோம். 12 (3) ஒப்பந்தத்தை மேனேஜ்மெண்டார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இன்றையதினம் திரு. உமாநாத் அவர்கள் முழுத் தகவலும் தந்தது என்னிடம் இருக்கிறது. அரசு தலையிட்டுள்ளது. லட்சுமி மெஷின் ஒர்க்ஸ் விஷயத்தில் ஒப்பந்தத்தை உடைக்க போராட்டம் நடந்தது. அரசு அதை ஆலோசித்துச் செய்ய வேண்டும். முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். வன்முறையில் ஈடுபட்டவர்கள் மீதுள்ள வழக்குகள் தவிர, மற்ற வழக்குகளையெல்லாம் வாபஸ் பெறுவது என்று கருதுகிறோம்.

1978 செப்டம்பர் 7]

திரு. ஆ. நல்லசிவம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இதைப்பற்றியும் பேசுவதற்கு எனக்கு நேரம் கொஞ்சம் அதிகமாக ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதற்கே அமைச்சர் அவர்கள்தான் காரணம். ஸ்ட்ரைக் ஆரம்பிக்கின்றபோது, ஒப்பந்தம் எதுவும் கிடையாது. ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதில் அமைச்சர் அவர்களுக்கு பொறுப்புண்டு. எனக்கு வந்த தகவல், ஸ்ட்ரைக் ஆரம்பிக்கப்பட்டு போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. அதில் அண்ணா தி.மு.க. தொழிலாளர்களும் பங்கு கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் அமைச்சர் அவர்களின் தலையீட்டின் பெயரில்தான் அண்ணா தொழிலாளர் சங்கம் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. கோரிக்கைகள் நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமைகள் இருந்ததால், மேற்கொண்டும் போராட்டம் இருந்தது. அதுவும் ஐந்து மாத காலமாக நடந்தது. பிறகு முடிந்தது. அந்தப் போராட்டம் நடந்து முடிந்த பிறகாவது, இந்தக் கேஸ்களையெல்லாம் வாபஸ் பெறலாம் அல்லவா? ஒன்பது மாதங்கள் கழித்தும் பல கேஸ்கள் வாபஸ் பெறப்படவில்லை. ஒன்பது மாத காலமாக அந்த 900 சொச்சம் தொழிலாளர்கள் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள். இது தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல புத்தி புகட்டுவதாக இருக்கட்டும் என்று நினைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. ஸ்ட்ரைக் பண்ணினால் ஜெயிலுக்குப் போக வேண்டியிருக்கும், கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கும், சம்பளம் கிடைக்காது என்ற நிலைமைகள் இருக்கும் என்பதை தொழிலாளர்கள் உணர வேண்டும் என்றதான் இப்படிச் செய்கிறார்கள். அது நான் அரசாங்கத்தின் எண்ணமா? இதில் அரசாங்கத்தின் கொள்கை என்ன என்பதைத்தான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) : இன்னும் எவ்வளவு நேரம் பேச வேண்டும்?

திரு. ஆ. நல்லசிவம் : இன்னும் அரைமணி நேரமாகது வேண்டும்

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : நானேய்தினம் வேண்டுமானால் தொடர்ந்து பேசலாம்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) : நானேக்கே 'கண்டிணிபூ' பண்ணிப் பேசலாம்.

இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை காலை 10-30 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.